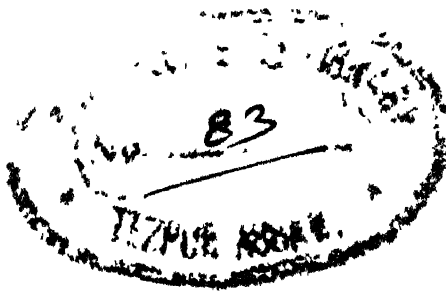
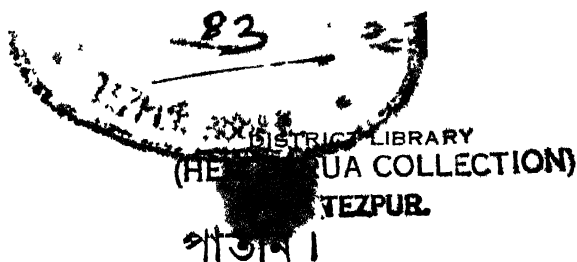

अज्ञातम उणाशदास ।

श्रीमोक्षेश्वर मन्दिर, दिसलकीर्ती ।

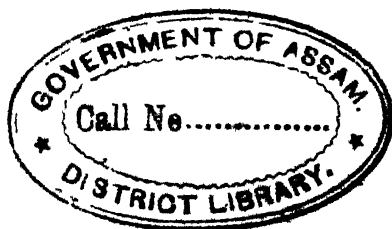

এই “অজামিল উপাখ্যান” নামেৰে পুথি খনি প্ৰকাশ কৰা
 গল্প। খতি প্ৰাচীন কালৰ নিখা এই পুথিখনি প্ৰায় অতি কষ্টেৰে
 উদ্ধাৰ কৰা। পুথি খনিৰ আৰম্ভণি ইমান অল্পষ্ট যে মাতিবলৈ
 বৰ টান। কোনো বকম ভুলি এই কিতাপটি বাইজৰ
 আগলৈ আগ বঢ়োৱা হ'ল, বাইজৰ যেন দয়া চকু পৰে এই
 আশা, বঢ়া চুটা দোষ ক্ষমা কৰে এইয়ে শৰণ গোহাৰি।

ঘিলাবাৰী
 পোঃ অঃ বৰদাগাওঁ

বিনীত
 শ্ৰীযোগেশ্বৰ সন্দিকৈ।

শ্ৰীকৃষ্ণায় নমঃ ।

অজামিল উপাখ্যান ।

—o:*o*—

শ্ৰীকৃষ্ণায় বাসুদেৱায় দৈৱকী নন্দনায়চ,
নন্দ গোপ কুমাৰায় গোবিন্দায় নমো নমঃ ।
নমঃ পঙ্কজনা চায় নমঃ পঙ্কজ মাগীনে,
নমঃ পঙ্কজ নেত্ৰায় নমন্তে পঙ্কজজ্বয়ে ।
বাসুদেব স্ততং কৃষ্ণং কংস চালুৰ মৰ্দনং
দৈৱকী পৰমানন্দং কৃষ্ণং বন্দে জগদ গুৰু ।

পদ ।

জয় জয় জগত জনক জনাৰ্দন ।
জয় দামোদৰ দুৰ্ঘ দানৱ মৰ্দন ॥
সজ্জন বজ্জন নাৰায়ণ নিৰাকাৰ ।
কৃষ্ণৰ চৰণে মনে মোৰ নমস্কাৰ ॥
নমো নমো অধু যুৱ সূদন দৈত্যাবি ।
শ্ৰীশতৌ পালক নমো পাতক সংহাৰি ॥
DISTRICT LIBRARY
(HEM BARUA COLLECTION)

শুনা সারধানে ইটো কথা ভাগবত ।
 অজামিল উপাখ্যান কুৰিবো বেকত ।
 নিগদতি শুক শূনিওক নৃপবৰ ।
 যেন পাপে যিবা নৰ পাবে অথস্তৰ ।
 শুনা সারধানে ঘোৰ নৰকৰ স্থিতি ।
 ইহাক শুনিলে পায় পৰম ভূপিতি ।
 ধৰ্ম্মসে কৰোক পাপ নকৰোক প্ৰাণী ।
 কৃষ্ণৰেমে আজ্ঞা ইটো চাৰি বেদ বাণী ॥
 সিজে মহা পাপ মাধৱৰ আজ্ঞাভঙ্গ ।
 ভূঞ্জাৰে যাতনা তাক যমে সেহি সঙ্গ ।
 পৰ বিত পৰ পুত্ৰ ভাৰ্য্যা যিতো হৰে ।
 অন্তকালে কাল পাশে বান্ধি ছত ধৰে ।
 ছতৰ মুৰ্ত্তিক দেখি কাষ্পে সৰ্বৰ গাৰে ।
 ক্ষুধায়ে পিয়াসে কৰে সিটো আৰ্ত্ত বাৰ ॥
 মহাপীড়া পায় মুৰ্ছা যায় মন্দ ভাগী ।
 মৰি মৰি জীয়ে দুনা যাতনাক লাগি ।
 ভাৰ্য্যা পুত্ৰ পত্নীগাৰে যিটো অহংকাৰী ।
 স্বামীক বন্ধিয়া খায় যিটোদুৰ্ঘ নাৰী ।
 হাত গলে বান্ধি বিষ্ঠা মুত্ৰে মুখে ভৰি ।
 ভয়ঙ্কৰ ৰূপে দন্দে ছুতে তাক ধৰি ॥

যি মুখে খাইলে ছৰৰায় সেহি গালে ।
 গ্ৰোৰ অন্ধ কাৰ নৰকত পেলাৰে নিধালে ॥
 গুৰি কটা গছ যেন পৰি থাকে আতি ।
 হোৱে অচেতন তাতে ছুতে কৰে সাস্তি ॥
 নিজ দেহ নিজ পুত্ৰ ভাৰ্য্যা মাত্ৰ পোষে ।
 যিতো মন্দ মতি আতি অশ্ৰু দ্ৰব্য সোষে ॥
 সেহি পাপে বোঁ বোঁ নৰকত পৰে যায় ।
 কুকুপ পশু সবেওঁ মাংস ছিণ্ডি খায় ।
 যিতো যিবা পশু পক্ষি ধৰি আনি বান্ধে ।
 নকাটি নমাৰি জীৱন্ততে তাক বান্ধে ॥
 ধৰি যম ছুতে তাক মেঘ যেন কাটে ।
 কুস্তি পাক তপ্ত তৈলে পেলাইয়া ভাজে ॥
 পৰম অধম যিটো কৰে ব্ৰহ্ম বধ ।
 কাল সূত্ৰে পৰি হোৱে শৰীৰ দগধ ॥
 অযুত যোজন মান মণ্ডল আকাৰ ।
 তপত তাত্ৰৰ খোলা দেখি চমৎকাৰ ॥
 তলত অগনি উপৰত অগ্নি তাপে ।
 তাতে পৰি পোৰে ব্ৰহ্ম বধি মহাপাপে ॥
 উঠে পৰে শোৰে কতো তাহাতে লৰবে ।
 ক্ষুধায়ে তৃষ্ণায়ে তাতে গুৰ্ছা গৈয়াপৰে ॥

আঠ কোটি হাজাৰ বৎসৰ তাতে পোবে
 তেবে ব্ৰহ্ম বধে সিটো পুকষক চাবে ।
 ভুঞ্জিয়া যাতনা যেষে পাতেকত তৰে ।
 জন্মান্তৰে আসি ক্ষয় বোগীছিয়া মৰে ।
 বিনা আপদত যিটো নিজ ধৰ্ম ছাবে ।
 যম ছুতে ধৰি তাক অসিৰে প্ৰহাৰে ।
 চাবুক কোবত আতি ত্ৰাসতে লৱৰে ।
 ছেদে অশ্ব অসি পত্ৰে মুৰ্ছা গৈয়া পৰে ॥
 ঘোৰ তাল বন পত্ৰ খৰগৰ ধাৰ ।
 স্তম্ভ অসিৰে কৰি কৰে বৃন্দামাৰ ।
 তেজি নিজ ধৰ্ম পামণ্ডৰ পথে গতি ।
 শুকৰ মুখৰ কথা শুনিও মস্প্ৰতি ।
 বিনা অপৰাধে যিতো ৰাজ্য কৰে দণ্ড ।
 ব্ৰাহ্মণ সবাবো কৰে শৰীৰত দণ্ড ।
 যাতনা ভুঞ্জাৰে চেপি মুখত তাহাৰ ।
 শালত যান্ত্ৰিয়া যেন পেৰে কুহিয়াৰ ।
 ডাঁহ ম'হ মাখী ক্ষুদ্ৰ ক্ষুদ্ৰ পকৱাৰ ।
 ঈশ্বৰ নিশ্চিত বৃত্তি কথিৰে আহাৰ ।
 পীয়ন্তে তনুৰ তেজ আক যিটো মাৰে ।
 পদে সিটো জন অন্ধ কুপ অন্ধকাৰে ।

ডাঁহে ম'হে ছুস্পে তাক খায় তাতে ধৰি ।
 নাহি নিদ্রা আতি আৰ্ত্তনাদে পাবে গেড়ি ॥
 কেঞ্চুক পীপৰা গণে যেন বেঢ়ি খায় ।
 ভুঞ্জে মহাযাতনা চেতন গাত নায় ॥
 বলি বিশ্ব দেৱ পঞ্চ যজ্ঞ ধৰ্ম্ম নিজ ।
 তাক যিটো নকৰিয়া ভুঞ্জে যিটো দ্বিজ ॥
 কাক সম মিটো সৰ্ক ভক্ষ অনাচাৰ ।
 পৰে কুমি ভোজন নৰকত কুলাঙ্গাৰ ॥
 ঘোৰ কুমি কুণ্ড গোট লক্ষেক প্ৰহৰ ।
 ভুঞ্জে দুখ তাতে সত সহস্ৰ বৎসৰ ॥
 কোটি কোটি পলু শৰীৰকে বেঢ়ি খায় ।
 পলু বিনে তাহাৰ আহাৰ আন নাই ॥
 ব্ৰাহ্মণৰ স্তবৰ্ণক যিতো চুৰি কৰে ।
 বিনা আপদত সামান্যৰ ধন হৰে ॥
 অগম্য গমন পাপ যিজনে আচৰে ।
 যিটো স্ত্ৰি অগম্য নৰত ৰতি কৰে ॥
 লোহাৰ প্ৰতিমা অগ্নি বৰ্ণ কৰি তাৰে ।
 চাবুকে কোবায় আনি তাকে সাবটাৰে ॥
 জ্ঞাতি অন্ত জাতিক নবাচে মন্দ মতি ।
 পৰদাৰ পাপতে সততে কৰে ৰতি ॥

পৰম লম্পত পাপী একোৰে নবাচে ।
 বান্ধে তাক বজ্জ কুট শিমলুৰ গাছে ।
 গলত লগায়ে ডোল উপৰক টানে ।
 বান্ধি পাৰে আজুৰি তলক লাগি আনে ।
 শৰীৰ মাংসক চিৰে নথাকে চেতনা ।
 কতবা বৰিষ ভুঞ্জে পাতকী যাতনা ।
 লাজ কাজ এৰি পশু যেন স্নেচ্ছাচাৰি ।
 যিতো মন্দ মতি দ্বিজে হবে পৰ নাৰী ।
 পৰে তেজ পুজ মূত্ৰে বিফল সাগৰে ।
 সহস্ৰ বৎসৰ মানে তাকে ভুঞ্জি মৰে ।
 বেদৰ বিহিত দিনে মাৰে পাশু হানি ।
 অন্ত কালে যমদূতে পোতে গাত খানি ।
 বেড়ি খুণ্ডিয়াই মাৰে নাহিকে নিস্তাৰ ।
 প্ৰাণ নিৰোধত ভুঞ্জে অনেক নিকাৰ ।
 ভুত প্ৰেত পুজি যিতো কাতে হাঁহ ছাগ ।
 বৈবশ্ব নৰক পাৰে দুতে নেৰে লাগ ।
 কৰে খণ্ড খণ্ড তাক হাতে খড়্গ ধৰি ।
 দুখ ভুঞ্জি বাক লাগি জীয়ে মৰি মৰি ।
 যিতো নিজ ভাৰ্য্যাক ব্ৰাহ্মণ অনাচাৰ ।
 কামে মোহ হৰা কৰে মুখত শূদ্ৰাব ।

লাল ভক্ষ নবকত পবে পাপ কবি ।
 পিয়াবে বিষ্ঠাক যমদুতে তাক ধবি ।
 গৃহ দাহ কবে যিতো বিষ দিয়া মাৰে ।
 লোৰে গ্রাম দেশ যিটোদুৰ্গ ছুৰাচাৰে ।
 অসংখ্য কুকুৰে বেঢ়ি বজ্জ সন্ন দণ্ডে ।
 অন্ত কালে কামুৰি আজুৰি ছিন্দে আশ্বে ।
 শাক্ষী হুয়া সভাত অসত্য বোলে বাণী ।
 দ্ৰব্য বিক্রয়ত মিছা মাতে যিতো প্রাণী ।
 শতক যোজন উপৰক নেই ধবি ।
 শীলত পেলাবে আক হেট মাথাকবি ।
 অবিচি নৰকে সিটো শুল্ক শিলাখণ্ড ।
 চূৰ্ণাকৃত হোৱে পৰি পাপে কৰে দণ্ড ।
 ছনায় ছনায় তুলিয়া পেলাবে অধো মূখে ।
 নয়ায় প্রাণ তথাপিতো দুৰ্জয় মহাদুখে ।
 বিপ্র বিপ্র ষুলি যিতোকৰে স্ৰৰাপান ।
 অন্তকালে অজামিল লবে তাৰ প্রাণ ।
 চিত কৰি পেলাই হৃদয়ত যাস্তি ভবি ।
 পীৰাৰে তপত লোহা অগ্নি ময় কৰি ।
 জন্ম কৰ্ম বিদ্যা তপে বাঢ়ে অহঙ্কাৰ ।
 বোলে মোত পবে কোন বৰ আছে আৰ ।

সেই পাপে যায় কর্দমত পবে আতি ।
 ধৰি হেত যুগে যম ছুতে কৰে সান্তি ।
 ভৈৰবক মাৰে যিতো মনুষ্যক মাৰি ।
 ডাইণী হোৱা মনুষ্যক খাই যিতো নাৰী ।
 অন্তকালে বাক্ষমে ৰুধিৰ পিয়ে তাৰ ।
 কৰে কিল কিল হিয়ে হানিয়া কুঠাৰ ।
 বৃহত বৰ্ষাৰে পক্ষি মাৰে বিন্ধি শূলে ।
 তাক যম ছুতে ধৰি জোকাৰয় শূলে ।
 ক্ষুধায়ে তৃষ্ণায়ে অতি তাৰধাতু যাম ।
 বজ্জ শূন্দ কাকে বকে ছিণ্ডি মাংস খাম ।
 লোকক লগায়ে যিতো মন্দ মহভিতি ।
 দন্দ শূক নৰকত তাৰ হোয়ে গতি ।
 সাত পাঞ্চ মুখি সৰ্পে তাক বেঢ়ি খায় ।
 ইন্দুবক ছোবাই গিলে যেন সৰ্পে পায় ।
 বিষ বন্ধি অনেক ধুমৰ দেই জাকে ।
 কলযেন পকাৰে নিগ্রহ কৰে তাকে ।
 অধিতিক দেখি যিতো চক্ষু পকায় চাৰে ।
 ঠাই পাই বুলি ছল শূল কৰি ধাৰে ।
 বজ্জ শূন্দ কাকে ভুঞ্জে চক্ষুক উভাৰি ।
 কক বক পৃথে উদ্বক ভবে নাড়ি ।

মই ধর্মবস্ত্ৰ বুলি অহঙ্কাৰ ঘোৰ ।
 গোঁবরত শঙ্কা যেন ধন নেই মোৰ ।
 নেদে নখাই যক্ষ্মে যেন বাধি থাকে বিত্ত ।
 কৰে ধম ছুতে তাক মান্তি বিপৰীত ।
 হাত গলে ভৰিত লগাৰে তাৰ জৰি ।
 ঢোল যেন চাৰে বান্ধি জড়পূৰ কৰি ।
 লাথি মাৰি কিঙ্কৰে ফুৰাৰে বগৰায় ।
 কৰে আৰ্ত্তবাৰ যেন ডামুৰি ডেঁদাই ।
 যিতো জন মনুষ্যৰ ভেদ কৰে মতি ।
 কৰিবাক নেদে মহা হৰিত ভকতি ।
 বৈতৰণী নদীত পেলাৰে ছুতে ধৰি ।
 মল মুত্ৰে জল মাত্ৰ পীয়ে পেত ভৰি ।
 হংস ছাগ পাৰ পক্ষি পোমে বিপ্ৰ হুই ।
 পুঁজোদক নদীত পেলাৰে অধুমুই ।
 পুঁজ বিনে তাহাৰ আহাৰ নাই আৰ ।
 তাতে যম ছুতে দেই ডাঙ্গৰ প্ৰহাৰ ।
 ঘৰ পোষা পশু আনি কৰে বলিদান ।
 পৰম দাক্ষিণ সিতো বাক্ষস সমান ।
 যি কাৰ্য্য কৰিলে বলি তাতো নাই আশ ।
 চিৰকাল কৰে তম নৰকত বাস ।

পাছে পৰলোকে তাক সেই পশু পাই ।
 কান্তি কান্তি শৰীৰৰ মাংস ছিন্দি খায় ॥
 মহা মূৰ্চা যায় দুখে চুৰ্ত্তি জ্ঞান হৰে ।
 চিৰকাল পাতকী যাতনা ভুঞ্জি মৰে ॥
 কুকথা কহয় যিতো এৰি হৰি কথা ।
 যত পুণ্য কৰি থাকে সিও হোৱে বৃথা ॥
 তম নৰকত পৰে দুতে ধৰি আনি ।
 জিহ্বাক উভাৰে কাকে বজ্ৰ শূন্দ হানি ॥
 হেনয় নৰক আছে সহস্ৰ সংখ্যাত ।
 মুখ্য মুখ্য বাচি কিছু কহিলো সাক্ষাত ॥
 সকলে নৰকে পাপী ভুঞ্জে অনুক্ৰমে ।
 মহা ভয়ঙ্কৰ ৰূপে দণ্ড কৰে যমে ॥
 সমস্তে যাতনা ভুঞ্জি পাপী মন্দ ভাগি ।
 লৈয়া পাপ শেষে আসে পৃথিবীক লাগি ॥
 হোৱে ত্বন বণকিট কতো হো বিক্ৰাৰ ।
 ভুঞ্জে পাপী জনে ইটো অনেক নিকাৰ ॥
 কেতিয়কণে পৰো পৰো বিমানৰ হন্তে ।
 লাগ ধৰি আস বলি পথতে কাটন্তে ॥
 শত কোটি জন্ম জীৱে কৰে আয়াজাত ।
 একো মতে দুবস্ত কালৰ নেৰায় হাত ॥

সংসাৰ চক্ৰত কৰে জীৱে যেন পতি ।
 সমস্তে কহিলো ইটো তোমাত নৃপতি ॥
 আউৰ কিবা শুনিবে তোমাৰ আছে মতি ।
 আবে পৰীক্ষিত মোত পুছিয়ো সম্প্ৰতি ॥
 শুনা সভাসদ মহাভাগৱত পদ ।
 নিকটতে আছে মহা মৰণ আপদ ॥
 নৰকৰ নিকাৰ শুনন্তে ধাতু যায় ।
 কোন স্তখে নিদ্ৰা আছে নিচিন্তা উপায় ॥
 দিনে দিনে টুতে আয়ু কৈত পৰে প্ৰাণ ।
 কোন দিন ধৰে যমে তাৰো নাই থান ॥
 পিতৃ মাতৃ তনয় আগতে মৰি যায় ।
 কিনো অন্ধ তথাপি চেতন গাত নায় ॥
 উমান নপায়া কাল অজাগৰে গিলে ।
 ধন জন জীৱন যাইবেক একতিলে ॥
 মৰিবাক লাগে যাৰ তাৰ আন ৰাজ ।
 মোৰ মোৰ কৰে কিনো মিশঙ্ক নিলাজ ॥
 নিচিন্তি নথাকা কালে ধৰিলেক পৰা ।
 কৃষ্ণত বিমুখ যিটো জীৱন্ততে মৰা ॥
 জানি পাপ সাগৰ তৰিতে কৰা কাম ।
 নিৰন্তৰে নৰে ডাকি বোলা ৰাম ৰাম ॥

ছবি ।

পৰীক্ষিত নূপে পাছে, পুছন্ত শুক্ত কথা,
 শূনা ব্যাসস্থত মহামুনি ।
 স্মৰন্তে যমলোক, মহাভয়ে পাইলে মোক,
 ঘোৰ নৰকৰ কথা শূনি ॥
 যতক শুধিলো মানে, কহিলা সকল কথা,
 শুনিলো পৰম অনুৰাগে ।
 কিমতে নপৰে সিটো, ঘোৰ নৰকত নৰে,
 কহিয়োক তাহার উপায় ॥
 হেনবা বুলিবা আগে, কৰিওক প্রায়শ্চিত্ত,
 তথাপি উপজে সেই পাপে ।
 এতেকে জানিলো মহা, প্রায়শ্চিত্ত কৰি মৰে,
 নতৰিবে যাতনাৰ তাপে ॥
 জানিয়া বজায় দণ্ডে, মৰিলে নৰকে পৰে,
 তাকো জানি পাতক আচৰে ।
 তাৰ প্রায়শ্চিত্ত ধিক, হেন জ্ঞান পাতকীক,
 কোন প্রায়শ্চিত্তে শুদ্ধি কৰে ॥
 যেন ধুৱাইলেক হাতী, ছনাই লৱে কুটামাটী,
 শৰীৰত বান্ধে আতি মল ।

কেহোবেলা এবে পাপ, কতোবেলা কবে তাক,
 প্রায়শ্চিত্ত এতেকে বিফল ॥
 জাতি গন্ত জাতি আতি, সবাকো পবিত্র কবে,
 সমস্তে প্রাণীৰ মনোনীত ।
 আতি অপ্রয়াসে তবে, সকল পাতক হবে,
 কৈয়ো হেন মহা প্রায়শ্চিত্ত ॥

—:~::~:—

দুলড়ি ।

শুকনি গদতি, শুনা কুকপতি,
 পৰম তুমি মহন্ত ।
 নগণি ক্ষুধাক, কৃষ্ণৰ কথাক,
 কৰিলা চিত্ত একান্ত ॥
 যি কথা পুছিলি, তাহাৰো সিদ্ধান্ত,
 শুনা সাবধান চিত্তে ।
 পাপক সমূলে, গুছাইতে নপাবে,
 জ্ঞানকর্মে প্রায়শ্চিত্তে ॥
 অজ্ঞানী ষতেক, প্রায়শ্চিত্ত কবে,
 শাস্ত্রৰ সন্ন্যত চাই ।
 পাপ কেসে শোষে, বীজ নুগুচয়,
 উপজে পাপ দুনায় ॥

জ্ঞানেসে জানিবা, শুদ্ধ প্রায়শ্চিত্ত,
 দুষ্কৰ জ্ঞানৰ পথ ।
 পৰম স্তম্ভ, যিটো প্রায়শ্চিত্ত,
 শুনা আবে মহাৰথ ॥
 লৰে মাত্ৰ এক, কৃষ্ণত শৰণ,
 আন দেৱ নাই ৰতি ।
 তপ ধন্য মবে, এড়িয়া কৃষ্ণত,
 কেৱলে কৰে ভকতি ॥
 হেনয় বিঘল, ভকত সকলে,
 সমস্ত পাপক শোযে ।
 প্ৰচণ্ড আদিত্য, হেন জগতৰ,
 নিহাৰ নিশেষে শোমে ॥
 অতি অজাতিক, পাতকীক তাৰে,
 হেনসে হৰি ভকতি ।
 কোটি প্রায়শ্চিত্ত, কৰিয়া কৰ্ম্মীৰ,
 তাৰতে নাহি শকতি ॥
 আছন্তোক কৃষ্ণ, ভকতকে সেৱা,
 কৰি যেন শুদ্ধ হুই ।
 পৰম জ্ঞানক, পথ পায় নৰে,
 সিমত পবিত্ৰ হুই ॥

জ্ঞানৰ পথত, নাহিকে সহায়,
 কক্ষতো বিল্লিৰ ভয় ।

ভকতি পথত, ঈশ্বৰ বক্ষক,
 জানিবা যেবে নিশ্চয় ।

জ্ঞান কৰ্মে কাকো, অপক্ষা নকৰি,
 কৈবলে ভকতি তাৰে ।

ভকতি সহায়, নলৈ জ্ঞান কৰ্মে,
 কৰিবে কিছু নোৱাৰে ॥

হৰিৰ ভকতি, যি নৰে নকৰে,
 পৰম মলিন বুদ্ধি ।

কৰে কোটি শত, যদি প্ৰায়শ্চিত্ত,
 তথাপিতো নাই স্তম্ভি ॥

যেন স্তৰা কুম্ভ, সমস্ত তীৰ্থত,
 পখালি সি পাৰে দুখ ।

নুহিকে কিঞ্চিত্ত, পবিত্ৰ তথাপি,
 তেনয় হৰি বিমুখ ॥

এক মাত্ৰ মাত্ৰ, কৃষ্ণ চৰণত,
 কৰাইলে মন নিবেশ ।

এতেকে সকলে, ভৈল প্ৰায়শ্চিত্ত,
 গুছিল পাপ নিশেষ ॥

কৰিও ভকতি নিত, হেনসে ভকতি হিত,
 মৰণতো নেৰে কদাচিত ॥

কৃষ্ণেসে পৰম দেৱ, কৃষ্ণক কৰিত সেৱ,
 কৃষ্ণত সৰ্ব্বদা দিয়ো মতি ।

আছে যদি অঙ্গ মাজে, ঙ্গশ্বৰ কৃষ্ণত বাজে,
 আন কোন দেৱ দিবে গতি ॥

কৃষ্ণৰেসে সবে মায়া, ইটো ধন জন কায়া,
 আক তেজি ভজিও কৃষ্ণক ।

কৃষ্ণত ভকতি বিনে, আন কৰ্মে কোন জনে,
 ভুঞ্জিবেক দোৰ্ঘোৰ নৰক ॥

শুনিয়োক বুদ্ধজন, কৰা সাৱধান মন,
 সমীপ পাইলেক কাল সৰ্প ।

ইটো আয়ু বৃথা নিলে, ভাঙ্গিবেক একে তিলে,
 ইসব বিষয় মহাদৰ্প ॥

খিৰ হুইবে হাত ভৰি, থাকিবেক দাস্ত তৰি,
 জাইবে জীৱ দুতৰ হাতত ।

ইসব অৱস্থাকেনে, সদা নুশ্ৰমৰা মনে,
 এভো নাই চেতনা গাৱত ॥

গৈলে ঘোৰ যমপুৰ, সবেবুদ্ধি হবে চুৰ,
 লোহাৰ ডাঙ্গৰ কোব পাই ।

ছুতে জৰপুৰ কৰি, বান্ধিবে চামৰ জৰি,
 বাখাহা বোলোতা তৈতে নাই ॥
 জানি ধৰা কৃষ্ণ পাৰ, এৰায়ে যমেৰ ঘাৰ,
 মুখত নেৰিবা হৰি নাম ।
 কেনে আছা বাত চায়, ইটো আয়ু বৃথা যায়,
 নিৰন্তৰে বোলা বাম বাম ॥

পদ ।

শুকনি গদতি ৰাজা চিত কৰা থিৰ ।
 আশ্চৰ্য্য মহীমা শুন হৰি ভকতিৰ ॥
 আছে জত তীৰ্থ ধৰ্ম্ম যজ্ঞ সংসাৰত ।
 জানিবা সমস্তে হৰি নামৰ কিঙ্কৰ ॥
 পুণ্য অৰণ্যত বঞ্চে হৰি নাম সিঙ্গ ।
 পলাই পাপ হস্তী তাৰ শূনি মহাবিঙ্গ ॥
 হৰিৰ নামে খেদাৰে পাপৰ পুৰি নাই ।
 কৃষ্ণ বিমুখত গৈয়া হোৱে এক ঠাই ॥
 পৰম পাতকী যিটো অতি অনাচাৰি ।
 সিও ভকতক ৰক্ষা কৰন্তু সুবাৰি ॥

চতুৰ্ভুজ ৰূপে পাৰে বৈকুণ্ঠ নগৰ ।
 আশ্চৰ্য্য মহিমা কিনো হৰিৰ নামৰ ॥
 নুহি প্ৰায়ছিত হৰি নামৰ সমান ।
 শুনা পূৰ্ব্ব কথা অজামিল উপাখ্যান ॥
 নামৰ আভাশ কৰে পাপক উছাদ ।
 শুনা বিষ্ণু ছুত যম ছুতৰ সংবাদ ॥
 কৰ্নোজ পুৰত এক ব্ৰাহ্মণ আছিল ।
 অতি অনাচাৰ দ্বিজ নামে অজামিল ॥
 পৰম বেশ্যাৰ পতি পতীত পাপিষ্ঠ ।
 কৰিলেক মহন্তক অনেক অনিষ্ঠ ॥
 বৃদ্ধ পিতৃ মাতৃ নিজ তেজিলা ভাৰ্য্যাক ।
 সকল সৰ্ব্বস্ব দিয়া ভজিলে বেশ্যাক ॥
 জাতি কুল কুয়া ধৰ্ম্ম সমস্তে ত্যাগিল ।
 বেশ্যাৰ গৰ্ভত দশ পুত্ৰ উপজিল ॥
 কনিষ্ঠ পুত্ৰৰ থৈলা নাৰায়ণ নাম ।
 ভাৰ্য্যা পুত্ৰ পুষ্টিবাৰ কৰে মাত্ৰ কাম ॥
 খেলে চতুৰালি-মিছা মাতে অহঙ্কাৰী ।
 কৰে চুৰি ডকাইত মনুষ্যক মাৰি ॥
 স্ত্ৰি বধ ব্ৰহ্ম বধ একোৱে নছাৰে ।
 তাইকে মাত্ৰ দেই কাটি মাৰি যিবা পাৰে ॥

যিদিনা নপারে ধন বেশ্যা পাৰে গালি ।
 থাকে সৰ্ব্বদায়ে বিপ্র তাইৰ আজ্ঞা পানি
 তাই ভৈল তপ জপ যজ্ঞ ধৰ্ম্ম ধ্যান ।
 বেশ্যা বিনে সপোনত নেদেখিলে আন ॥
 হেন পাপ নাহিকে দ্বিজৰ নিশিজিল ।
 দুৰ্গাৰ প্ৰসঙ্গে নৰ্ত্ত ভৈল অজামিল ॥
 জাতিত ব্ৰাহ্মণ সিতো কৰ্ম্মত চণ্ডাল ।
 পুত্ৰ ভাৰ্যা পুনন্তে অনেক গৈল কাল ॥
 ভৈল অক্টাধিক আশি বৎসৰ প্ৰমান ।
 বৃদ্ধ বয়সতো তাৰ নুপজিল জ্ঞান ॥
 আৰু একো কৰ্ম্ম কৰিবাক সংখ্যা নাই ।
 কনিষ্ঠ পুত্ৰক মাত্ৰ থাকে উমলায় ॥
 প্ৰাণতো অধিক সিতো পুত্ৰ নাৰায়ণ ।
 মিলে স্ত্ৰুথ শুনি তাৰ মধুৰ বচন ॥
 তাতে মন নিমজিল দ্বিজৰ সদায় ।
 পৰম কোতুকে তাৰ লীলা থাকেচায় ॥
 খুৱায়ে ধুয়ায়ে মহা স্নেহে নিতে তাক ।
 আস নাৰায়ণ বুলি বাৰ দিলে ডাক ॥
 উঠ নাৰায়ণ হেন বৈস নাৰায়ণ ।
 ভুঞ্জ নাৰায়ণ বুলি ডাকে সৰ্ব্বক্ষণ ॥

প্রাণ পসি আছে সেই কনিষ্ঠ পুত্রত ।
 নাৰায়ণ বিনে নাই বচন মুখত ॥
 শয়নতো থাকে মন পুত্রতে সমুলি ।
 সপোনতো ডাকে সিতো নাৰায়ণ বুলি ॥
 ক্ষণ ক্ষণে মন তাৰ তনয়ত পৰে ।
 সপোনে সচেতে নাৰায়ণ নাম নেৰে ॥
 ভৈল সিটো বিপ্ৰৰ পুত্রত আশ অতি ।
 নজানিলে আয়ু আসি ভৈল সনাপতি ॥
 নিলেক বয়স পুত্র স্নেহে আলে জালে ।
 নৰ্ট গৈল জন্ম পাইলে ঘোৰ অন্তকালে ॥
 ভৈল আসি বিপ্ৰৰ মৰণ সন্নিহিত ।
 তিনি গোটা যম ছুত আগে উপস্থিত ॥
 ভয়ঙ্কৰ দেহা যেন আঙ্গাৰৰ বোজা ।
 বঙ্গা দুই চক্ষুক ফুৰায়ে যেন গুঞ্জা ॥
 যেন পৰাসিলি সবে ভয়ঙ্কৰ বান্ধ ।
 খেদি আসি আছে যেন তিনি গোটা বান্ধ ॥
 এক হাতে ডাঙ্গ আঙৰ হাতে পাশ জৰি ।
 শৰীৰৰ লোম আছে স্বভাৱে শিহৰি ॥
 বিকট পিঙ্গল কেশ কুবেশ সৰ্ব্বাঙ্গ ।
 ভেঙ্গুৰা ভেঙ্গুৰী ভৰি স্থূলন্তৰ জাঙ্গ ॥

প্রচণ্ড বাতাস যেন নাকৰ উশাষ ।
 ওলমিল পেট যেন বৰ মউৰ বাস ॥
 বহু কোৰ মুখ মহা বিকৃতি কুৰুপ ।
 নাক দণ্ড দেখি যেন সম্যকে অন্ধ কুপ ॥
 উছল দশন আসে অধৰ কাণুৰি ।
 দেখিয়া দ্বিজৰ যেন ধাতু গৈল উৰি ॥
 মোক নিবে আইল ইটো তিনি যম ছুত
 পাইল অলুকালে ভয় ভৈল অদভূত ।
 কম্পে তনু দ্বিজে তেজিলেক মলমূত্ৰ ।
 হা কৈক গৈলি মোৰ নাৰায়ণ পুত্ৰ ॥
 এতেকে বোলন্তে ছুতে ধৰিলে বিপ্ৰক ।
 হৃদয়ৰ পৰা আনে অলক্ষে জীৱক ॥
 মহা পীড়াপায় জীৱে ভৈল অচেতন ।
 দিলে আৰ্ত্তৰাৱ ৰিঙ্গ আইস নাৰায়ণ ॥
 জীৱ বাজ কৰি ভৰাই যাতনা দেহাত ।
 দিলে পিঠিকটা বান্ধ কৰি পাছ হাত ॥
 লগাই ডোল গলত চামৰ জুৰি আনি ।
 নৰকত পেলাইবে আজুৰি নেই টানি ॥
 সেই বেলা চাৰি বিষ্ণু ছুত ভ্ৰমে স্থখে ।
 কৃষ্ণৰ কীৰ্ত্তন শুনে মৰন্তাৰ মুখে ॥

মৰণত লৈলে নাম তাকে কৰে দণ্ডা ।
 বহু বহু চক্ৰে কাটি কৰো খণ্ড খণ্ড ।
 আমাৰ প্ৰভুৰ নাম লৈলে ছুৱা ত্ৰাশ ।
 নাহি ভয় বুলি সবে তেজিলে আতাস ॥
 ভকতকে পীড়া পাইলে পৰম আপদে ।
 পৰম সঞ্চাবে পাইলে চাৰি পাৰিষদে ॥
 ছাৰ ছাৰ বিপ্ৰক পাৰন্ত্ৰে অসে গেৰি ।
 কোবাইবাক লাগিলা দুতক সবে বেড়ি ॥
 চাপন্তম মৰা লাগি কৰোহো প্ৰহাৰ ।
 চৰবত দুয়ো গাল কৈলা ভিণ্ডাকাৰ ॥
 কোপে কিল মুকুতি লাঠিৰ দিলা চোট ।
 গদাৰ কোবত পিঠি ভৈলা গোণ্টা গোট ॥
 অনেক কাতৰ কৰে দুতে গেৰি পাৰি ।
 কোঁতুকে হাসন্ত তাক দেখি সিদ্ধ চাৰি ॥
 নমাৰি এৰিলা প্ৰাণে ভয় দেখায় বৰ ।
 হাতৰ এৰাইয়া তিনি দুতে দিলা লৰ ॥
 মৰণৰ ত্ৰাসে ঘোৰ যমৰ কিঙ্কৰ ।
 ত্ৰাস্ৰাণক এৰি গৈলে তথাৰে অন্তৰ ॥
 পলাই গৈল কতো ছুৰ পাছক নছায় ।
 মাটিত পৰিয়া পাছে থাকিল কেঙ্কায় ॥

কাঢ়ে খৰ উশাস হাতাশে নিশবদ ।
 পাছে কুপাময় মহা চাৰি পাৰিষদ ॥
 বিপ্ৰৰ দেখিয়া সিটো কপ মানুহৰ ।
 চক্ৰে কাটিলন্ত বান্ধ হাতৰ গলৰ ॥
 যমৰ দুতৰ হাত এৰাই অজামিল ।
 পূৰ্ব শৰীৰত পুনৰপি প্ৰবেশিল ॥
 দেখি অতি আশ্চৰ্য্য বিস্ময় হয় আছে ॥
 যমৰ দুতৰ কথা শুনিওক পাছে ॥
 পায় পীড়া দুত গৈল ছৰক আন্তৰি ।
 মহাভয়ে তৰ তৰি কাষ্পে হাত ভৰি ॥
 কতো বেলি স্তম্ভ হয় ভয়ে নমায় মাথ ।
 কোন তুমি সব কুলি পুছে যুৰি হাত ॥
 তুমি সব কোন কৈব পৰা আছা আদি ॥
 তোমাৰ ঈশ্বৰ কোন কহিয়ে প্ৰকাশি ॥
 কেনে ভঙ্গ কৰা যম বাজাৰ আজ্ঞাক ।
 কোন অপৰাধে ক্ৰোধ কৰাহা আমাক ॥
 দেৱ বিদ্যাধৰ হেন কুলিতে নপাৰি ।
 সিদ্ধতো উত্তম জানো তুমি সব চাৰি ॥
 নজানিসে সোধো ক্ৰোধ ক্ষেমিবা আপুনি ॥
 হেন কুপৱন্ত নতু দেখি নতু শুনি ॥

সবে শ্যাম তনু তাতে শোভে পীত বাস ।
 নবীণ মেঘত যেন বিজুলি প্রকাশ ।
 পদ্ম পত্র মম সবে আয়ত লোচন ।
 অমৃততো ধিক শুনি মধুৰ বচন ।
 ললাতত অলক তিলক কৰে কান্তি ।
 হৃন্দৰ দশন শোভে মুকুতাৰ পান্তি ।
 উন্নত নাসিকা যেন জলে তিলফুল ।
 বন্দো সিটোখিক কান্তি অধৰ বাতুল ।
 জলে জিলি মিলী যেন অগণি জ্বালা ।
 আপাদ লম্বিত জলে গলে বন মালা ।
 শৰীৰৰ কান্তি তাত শোভে দিশ পাশ ।
 কতবা সূৰ্য্যৰ যেন জ্যোতিৰ প্রকাশ ।
 জানিলো তুমি সব পুৰুষ মহন্ত ।
 আমি তোমাসাৰ ৰূপ বৰ্ণয়ে নপাওঁ অস্ত ।
 জানা ধৰ্ম্ম ৰাজ্যৰ কিঙ্কৰ আমি অতি ।
 তাহান আদেশে অধৰ্ম্মক কৰো সান্তি ।
 পৰম পাতকী ইটো বিপ্ৰ মন্দ ভাগি ।
 বান্ধি নেৰো নবকত পেলাইবেক লাগি ।
 ক্ৰিকাৰণে বান্ধ কাটি ৰাখিলা ইহাক ।
 কৰিলাহা হেন ক্ৰোধ কিমক আমাক ।

একো নজানিলো বুজায় কহিওক ।
 ৰাজাৰ আগত গৈয়া কহিবাক হোঁক ॥
 এতেক বুলিয়া যম ছুত নিসবদ ।
 অনেয়া অনেয়া আলচন্তু চাৰি পাৰিষদ ॥
 কোনবা অধৰ্ম্ম মহাধৰ্ম্মি কোনজন ।
 একো নজানস পাপ পুণ্যৰ লক্ষণ ॥
 জানিলোহো ইটো তিনি ঘোৰ ভয়ঙ্কৰ ।
 ভয়তে বোলয় ধৰ্ম্ম ৰাজাৰ কিঙ্কৰ ॥
 ভকতকো ধৰ আসি পৰম অজ্ঞান ।
 দিল এহি বুলি হাসি সিদ্ধে সমিধান ॥
 শুন অৰে যম ছুত আমাৰ উত্তৰ ।
 যদি সত্যে হোৱ তই যমৰ কিঙ্কৰ ॥
 কোন পৰমার্থ ধৰ্ম্ম শাস্ত্ৰত সাক্ষাত ।
 কোনবা অধৰ্ম্ম বৰ কাহিও আমাত ॥
 মনুষ্য মধ্যত তোৰ কাত অধিকাৰ ।
 কিবা কৰ্ম্মি মানে সবে পৰয় তোমাৰ ॥
 কেনবা পাপীক নেস যমৰ পুৰিক ।
 কেনবা প্ৰকাৰে কৰ দণ্ড পাতকীক ॥
 জান য়েবে যম ছুত দিয়োক সিদ্ধান্ত ।
 এহি বুলি মোঁন ভৈলা চাৰিও মহন্ত ॥

হেন শুনি গুণি মনে যমব কিঙ্কব ।
 যেন জানে দিবে লৈল ভাষাব উত্তৰ ॥
 শুনা সত্যাসদ মহা ভাগৱত পদ ।
 ইহেন মনুষ্য জন্ম নকৰিবা বদ ।
 কেতিফণে ধৰে কালে ভাৰো নাহি স্থিত ॥
 আৰকি মনুষ্য হৈবা ভাৰত ডুমিত ॥
 দেৱৰো বাঞ্ছনি ভাৰতত নৰ কায়া ।
 পুণ্য বলে পাইলা ঈশ্বৰৰ ভৈল দয়া ।
 আক বৃথা কৰা কেনে বিষয়ৰ ভোলে ।
 বেচা চিন্তামণি কেনে চাৰ কাচ মোলে ॥
 ছুৰাতক লোৱ ত্যজি সুগন্ধি চন্দন ।
 আন দেৱ সবে এৰি দৈৱকি নন্দন ॥
 স্বৰ্গ মাৰ্জকে যাৰ ভৱয় সংসাৰ ।
 হেনয় সুহৃদ দেৱ কৈত পাইবা আৰ ॥
 পৰম বান্ধৱ আছে ঈশ্বৰ সাক্ষাত ।
 প্ৰত্যেকে আছন্ত বসি সবাৰো হিয়াত ॥
 একচিত্তে চিন্তা তান চৰণ কমল ।
 লৈয়ো বাম নাম মহা য়ৰণ সমল ॥
 ঘোৰ পৰলোক আন নাহিকে সহস্কি ।
 পৰম সুহৃদ একে নামত বিনায় ॥

দিশ চন্দ্র সূর্য্য, আকাশ অগণি,
 ভূত সন্ধ্যা দিন বাতি ।

কাল জল বায়ু, ধর্ম্ম মহী এহি,
 চৈধ জনে দেখে আতি ।

মহা গোপ্য পাপ, কবি বোলে মোক,
 নেদেখিলে একোজনে ।

আপোনা খানত, থাকি যম বজা,
 সমস্তে জানন্ত মনে ।

আম্বাক পাঞ্চন্ত, পাপ অনুসাৰে,
 কৰো দণ্ড ধৰি আনি ।

অনু ক্ৰমে সবে, ভুঞ্জায়ে যাতনা,
 আঠে কৰি যত প্ৰাণী ।

আপোনাৰ কৰ্ম্মে, আপোনাক বাঞ্ছে,
 নজানি মোক্ষ উপায় ।

কোটি কোটি জন্ম, সংসাৰত ভ্ৰমে,
 যাতনা ভুঞ্জে সদায় ।

প্ৰকৃতিৰ সঙ্গে, সমস্তে জীৱৰ,
 ভৈল বিপৰ্য্যয় বুদ্ধি ।

কৰে তপ জপ, যজ্ঞ তীৰ্থ দান,
 তথাপি নাহিকে শুদ্ধি ।

বৈষ্ণবের সঙ্গ, লৈলে ক্ষণেকতে,
 সমস্তে পাপক বঞ্চে ।
 পবন নিকাৰ, যাতনাক ভবে,
 অক্ষয় পুণ্যক সাঞ্চে ॥
 দেববো দেবতা, পবন ঈশ্বৰ,
 ভকতিতো নাহি ছুঃখ ।
 কিনো অন্ধ লোক, যাতনাত মৰে,
 কৃষ্ণত ছৰা বিমুখ ।
 এতেকে পাপীক, দণ্ড কৰিবাক,
 পাঞ্চস্ত বাজা আমাক ।
 ইটো অজামিল, যেন মহা পাপ,
 কৰি আছে শুনা তাক ॥

ছবি ।

ইটো বিপ্র অজামিল, মহা পুণ্য ধৰ্ম্মশীল,
 আছিল পূৰ্ব্বত ধৰ্ম্ম মতি ।
 সমস্তে প্রাণীত হিত, গুণক অগ্নি অধিতিত,
 কৰিলেক অনেক ভকতি ।

আক বাখা কিকাবণে, ভূমি সব মহাজন,
 হেন কিয় কবা অযুগুত ।
 বেদ পথ লুপ্ত গৈল, এহি বুলি মোঁন ভৈল,
 সিটো তিনি গোটা যম ছুত ।

ছলবি ।

শুনা সভাসদ, ভাগবত পদ,
 নিসবদ হোৱা আতি ।
 যাৰ কৰ্ণে কৃষ্ণ, কথা মুশুনয়,
 তেওঁ মহা মুঢ় মতি ।
 সেহিসে অহুৰ, বান্ধস সেহিসে,
 মুশুনে কৃষ্ণৰ কথা ।
 কৃষ্ণত বিমুখ, পশুত অধম,
 তাহাৰেসে জন্ম বৃথা ।
 পদ্ম পত্ৰ জল, জীৱন চঞ্চল,
 কৈত কেতিক্ষণে যাই ।
 ইটো দুখ স্তখ, ঘোৰ পৰলোক,
 চিস্তন্তে ধাতু উৰয় ।

কৃষ্ণে পিতা মাতা, উপদেশ দাতা,
কৃষ্ণে সে স্তম্ভদ নিজ ।

কৃষ্ণে ধন জন, তীর্থ অর্থ কাম,
কৃষ্ণে সে মুখ্যৰ বিজ ।

কৃষ্ণক বিনায়, নাহিকে সহায়,
কৃষ্ণে সে পৰম গতি ।

জানিয়া সম্প্রতি, কৰি দৃঢ় মতি,
কৃষ্ণত ধৰা ভকতি ।

যত দেখা শুনা, যিবা মনে গুণা,
সিসব সকলে ধান্দা ।

পৰম বান্ধৱ, মাধৱৰ নাম,
প্ৰবন্ধে গলত বান্ধা ।

নামৰ চৰণে, সংসাৰত ৰয়,
মৰণ সমল নাম ।

ৰচিলা শঙ্কৰে, নিৰন্তৰে নৰে,
ডাকি বোলা ৰাম ৰাম ।

—•••••—

পদ ।

নিগদতি শুক শুনা নৃপ নিশবদে ।
 ছুতৰ বচন শুনি চাৰি পাৰিষদে ॥
 ডাকিয়া বোলন্ত শুন যমৰ কিল্কৰ ।
 পৰম বহস্য ধৰ্ম্ম নাজান বেদৰ ॥
 যতেক কহিলি মানে ধৰ্ম্ম মায়া ময় ।
 মহা পুণ্য কোন তাক নজান নিশ্চয় ॥
 এহি মতে কৰ পাপী জগতকে নাশ ।
 ৰাজা ভাল ভৈলে তাৰ ভাল হোৱেদেশ ॥
 কিছু নুবুজস দণ্ডি বাক লাগে কাক ।
 পাইলেক অধৰ্ম্মে ধৰ্ম্ম ৰাজাৰ সভাক ॥
 নিস্পাপীক কৰে দণ্ড কিনো মহা কষ্ট ।
 জানিলোহো আবেসে জগত ভৈল নষ্ট ॥
 সি যি মহা সাধু পুত্ৰবতে পালে প্ৰজা ।
 কৰে সমুচিত শাস্তি সি সি ধৰ্ম্ম ৰাজা ॥
 অনাদায়ে দণ্ডে নুহি ৰাজাৰ লক্ষণ ।
 ভৈল নষ্ট লৈবে লোকে কাহাত শৰণ ॥

শ্ৰেষ্ঠ জনে কৰে যদি গৰিহিত কৰ্ম্ম ।
 দেখা দেখি অন্যো জনে তাকে বোলে ধৰ্ম্ম ।
 পাছক লাগিয়া সেই প্ৰবৰ্ত্তিৱা যাই ।
 ইনে কৰ্ত্ত ভৈল ধৰ্ম্ম ৰাজ্যৰ অন্যায়ে ।
 অজ্ঞানি দেখি কৃষ্ণে খেলা ৰাজা পতি ।
 কৰিবেক পাতকীক সমুচিত শাস্তি ।
 সেই স্কিনে কৰে আবে ধৰ্ম্মত বিঘাত ।
 কৰিবেক মোকে আবে কাহাত সজ্জাত ।
 হেনবা বুলিবা ইটো বিপ্ৰে ধৰ্ম্ম ভ্ৰষ্ট ।
 ইহাক দণ্ডিলে তোমাদেৰ কোন কৰ্ত্ত ।
 শুনা সাৱধান হোৱা ইহাৰ উত্তৰ ।
 জ্ঞান নজ্ঞানস কিছু মহিমা নামৰ ।
 তাৰা সবে ধৰিলে বিপ্ৰেৰ ধাতু যাই ।
 নাৰায়ণ নাম উচ্চৰিলে অনিশ্চয় ।
 এতেকে কৰিলে বিপ্ৰে ইটো জখোচিত ।
 কোটি জনমৰ পাতকৰ প্ৰায়ছিত ।
 মোক্ষকো পাইবেক হুৱা কৰ্ম্মতো মুকুত ।
 ইটো অদভূত নেদেখিবা যমদূত ।
 হৰি হেন নাম লৈলে একবাৰ ।
 মোক্ষকে যাইবাক সি ভৈল কাচপাৰ ।

হেনবা বুলিবি নাম কৰ্ম্মেৰেমে অঙ্গ ।
 উচৰিলে কৰ্ম্ম কেমে কৰয় সমাঙ্গ ।
 স্বতন্ত্ৰে সাধিবে মতি কিমতে লোকৰ ।
 ইটো শঙ্কা নকৰিবি জমৰ কিঙ্কৰ ।
 দ্ৰৱে সমে কৰে যেন জলক ভোজন ।
 স্নানে পানে কেৱল সি জয় প্ৰয়োজন ।
 সেহি মতে হৰে পাপ নাশে কৰ্ম্ম সঙ্গে ।
 কেৱলে স্মৰন্তে পল্লায় পাতোক বিভঙ্গ ॥
 নাহি চিত অনিশ্চাতো যিতো বোলে হৰি ।
 তথাপিতো পলাই পাপ কাৰ্শ্প তৰ তৰি ॥
 যেন ক্ষুদ্ৰ মৃগে নাদ শুনিলে সিংহৰ ।
 জীৱ ৰাখি হোৱে তাৰ তেখন আতৰ ॥
 নাৰায়ণ আন বুলিলেক ইটো পাপী ।
 ভৈল প্ৰায়ছিত সবে পাপৰ তথাপি ॥
 এক নামে কৰে মহা প্ৰলয় পাপৰ ।
 ইটো দ্বিজে উচ্চৰিলে চাৰিও অক্ষৰ ॥
 হেন জান আক আত পাপ আছে বই ।
 নাপাও অন্ত নামৰ মহিমা আমি কই ॥
 তপ জপ তীৰ্থ ব্ৰত জঙ্ক যত দান ।
 লক্ষ কোটি ভাগে সুছি নামৰ সমান ॥

হেনবা বুলিবি দ্বিজ দুষ্টি দুৰাশয় ।
 জ্ঞানে কৰি আছে ইটো মহা পাপ চয় ।
 লক্ষ কোটি প্ৰায়ছিতে নাহিকে নিস্তাৰ ।
 একে নামে মাত্ৰ কেনে নিষ্কৃতি ইহাৰ ।
 দিৱো আৰ উত্তৰ শুনিও তিনি ছুত ।
 হৰি নাম মহিমা কহন্তে অদ্ভুত ॥
 ব্ৰহ্ম বধ সূৰ্য্য পান অগম্য গমন ।
 মহা পাপ ভ্ৰাক্ষণৰ সূৰ্য্য হৰণ ॥
 আনো আনো জগতৰ যত পাপ গণ ।
 সবাবো নিষ্কৃতি হৰি নামৰ কীৰ্ত্তন ॥
 হৰি হৰি বুলি যিটো উচ্চৰে সম্প্ৰতি ।
 তাহাকে লাগিয়া যাই মাধৱ মতি ॥
 ইটো মোৰ ভৈল বুলি কৰে গদাধৰি ।
 পাপ খেদাইয়া বক্ষা কৰি ফুৰে হৰি ॥
 নাম লৈলে মাধৱে নেবন্ত তাৰ কাশ ।
 যেন ধেনু স্নেহত বৎসৰ নেৰেপাছ ॥
 নাম ধৰ্ম্ম হেনসে কৃষ্ণক কৰে বশ্য ।
 নামৰ মহিমা ইটো বেদৰ বহশ্য ॥
 ঋষিগণে বহিয়াছে প্ৰায়ছিত যত ।
 জাগ যোগ জস্ত জপ তপ তীৰ্থ ভ্ৰত ॥

কৰিবে নপাৰে সবে সিমতে শুদ্ধিক ।
 হৰি নামে কৰে যেন পবিত্ৰ বুদ্ধিক ॥
 যদি কোটি শত বাৰ কৰে প্ৰায়ছিত ।
 তথাপিতো পাপৰ পথত পৰেনিত ॥
 মনৰ মলক কৰ্মে গুছাইতে নপাৰে ।
 হৰিৰ নামেৰে পাপ সমূলি উভাৰে ॥
 আন ধৰ্ম্ম কৰ্ম্ম মানে সকলে বিৰোধ
 হোৱে হৰি গুণেৰে কীৰ্তনে চিত শুদ্ধ
 এতেকে মহন্ত সবে এৰি আন কাম ।
 ফুৰে মনে বাঙ্কি বন্ধু মাধৱৰ নাম ॥
 নাম একলৈলে কৰে পাপক উচন ।
 লৈলেক সমস্ত নাম দ্বিজৰ নন্দন ॥
 কোটি কোটি জনমৰ ভৈল প্ৰায়ছিত ।
 ইহাকে ধৰম তোৰা কিনো বিপৰীত ॥
 মৰন্তে লৈলেক নাম ইটো অজামিল ।
 আওৰ পুনৰপি একোপাপ নুপজিল ॥
 চিত আতি নিশ্চল পবিত্ৰ ভৈল কায় ।
 আনৰ ইটো বিপ্ৰৰ যমত কিবা দায় ॥
 তপ জপ তীৰ্থ বেদ বিধিৰ কিঙ্কৰ ।
 নামৰ কীৰ্তন ইটো বিধিৰ দৈশ্বৰ ॥

নাহি কাল নিয়ম নামত একোবিধি ।
 যেই সেই মতে লৈলে নামে কৰে সিদ্ধি ॥
 হেনবা বুলিবা হৰি নাম স্মৰিলে ।
 পুত্ৰকেসে ডাক দিলে ইটো অজামিলে ॥
 কিমতে পাপত ভৈল শুদ্ধি অধমৰ ।
 শুন যম ছুত তই ইহাৰ উত্তৰ ।
 পুত্ৰ নাম ধৰি যদি উপহাস্য কৰি ।
 উচ্চৰে হেলাত যদি বাম কৃষ্ণ হৰি ॥
 তথাপি সমস্তে তাৰ পাপ ভৈল ক্ষয় ।
 নকৰিবি যম ছুত ইহাত শংসয় ॥
 বুলিবি ব্ৰাহ্মণ ইটো মহা মন্দ বুদ্ধি ।
 অল্প নামে মাত্ৰ কেনে মতে হুইবে শুদ্ধি ॥
 আন প্ৰায়ছিতৰেহে ইসৰ ব্যবস্থা ।
 শুন অৰে হৰিৰ নামৰ ইটো কথা ॥
 উচ্চৰিলে হৰি নাম যিটো একবাৰ ।
 এৰিয়া সমস্তে পলাই পাতক তাহাৰ ॥
 সিংহৰ আগত যেন হৰিণৰ মুখে ।
 ছৰকো ছৰত পলাই নথাকয় স্তখে ॥
 যি পাপৰ বিহি আছে যেন প্ৰায়ছিত ।
 সেই পাপ হয়ে তপে জপে কদাচিত্ত ॥

হৰিৰ নামত নাই সিসব নিয়ম ।
 সমস্ত পাপৰ নাম কালান্তক যম ॥
 শৰীৰৰ মাত্ৰ প্ৰায়ছিতে পাপ হৰে ।
 নামৰ কীৰ্ত্তন পাপ সমলে উভাৰে ॥
 নাথাকে পাপৰ বিৰ্য্য শুদ্ধ হোৱাচিত ।
 পুনৰপি পাতক নুপজে কদাচিত ॥
 বজ্জিবি নামৰ ইটো হেনসে আশই ।
 পূৰ্বাপৰে কাৰ আছে বত পাপ চয় ॥
 সিসব পাতক একেতিলে হোৱে নাশ ।
 বাৰেক কৰিলে মাত্ৰ নামক অভ্যাস ॥
 যেন চিৰকাল আছে ঘোৰ অন্ধকাৰ ।
 নষ্ট হোৱে প্ৰদীপ জালিলে এক বাৰ ॥
 নলঙ্ঘ্যে পাতক ছনা নামৰ প্ৰভাৰে ।
 নাশে অন্ধকাৰ যেন দ্বীপ থাকেযাৰে ॥
 তেবেসে বাসনা গুচে চিতহোৱে শুদ্ধি ।
 সিহেতু সদায় স্মৰে যাৰ আছে বুদ্ধি ॥
 নাম উচবন্তে নাই গৃথত আলাশ ।
 সমস্ত পাতক হোৱে তেখনে বিনাশ ॥
 শুনন্তে কৰ্ণত যেন গম্বুত দৰিমে
 জ্বান সাধু সবে নাম নেবে শত্ৰুৰ্গিশে ॥

সামান্য লোকৰ আবে কৰিলো ব্যবস্থা ।
 শুনা আবে পতিত দ্বিজৰ যেন কথা ।
 পূৰ্ব্বা পৰে যত পাপ আছিল আচৰি ।
 সবাকো এৰাইলা নাৰায়ণ নাম স্মৰি ।
 সমস্তে লৈলেক নাম ইটো অজামিল ।
 ইহাৰ পাতক পুনৰপি নুপজিল ।
 আমাৰ মুখত শুনি বিষ্ণু ধৰ্ম্য নিজ ।
 ভৈল মন নিশ্চল গুচিল পাপ বিজ ।
 সিহেতু পৰম গতি পাইলে ইজন্মত ।
 ইতো অজামিলৰ ধৰম কেন মত ।
 বুলিবি অজ্ঞানে নাশ লৈলে মাধৱৰ ।
 নুহিবেক শুদ্ধ শুনা ইহাৰ উত্তৰ ।
 জানি বা নজানি কৰে ইহাৰ কীৰ্ত্তন ।
 তথাপি পাতক দহি নামে কৰে চুৰ্ণ ।
 অজ্ঞানে বালক যেন পেলাইলেক জুই ।
 সেহি অগ্নি দহি যেন যাস্তু ভস্ম হুই ।
 নজ্ঞানে নামৰ গুণ নলয়ে শ্ৰদ্ধায়ে ।
 কিমতে বিপ্ৰৰ ইটো পাপ নষ্ট বাই ।
 হেন শঙ্কা মনত নানিবা যম ছত ।
 শুনা কহেঁ। নামৰ মহিমা অদভুত ।

শুনা কোনজন কগীয়াৰ ইছানাই ।
 যেই সেই মতে পীহে মৰ্হোষধি পায় ।
 তথাপি গৰ্ভৰ ব্যাধী গুচে সমুদাই ।
 তেনই মহিমা জানা নামৰ নিশ্চয় ।
 নজানে নামৰ গুণ শ্ৰদ্ধা নাহি তাত ।
 হৰি হেননাম উচাৰিলে অকস্মাত ।
 তথাপিতো নামে দহে পাপ নিবন্তৰ ।
 শুনিবা নামৰ কহোঁ আৰ পটন্তৰ ।
 কোনো জনে নজানি বিষক কৰেপান ।
 হেনকি জানষ বিষে নলৈবেক প্ৰাণ ।
 অমৃতক পীলে নজানিয়া যিতোনৰ ।
 সিকি নুহিবেক জানা অজৰ অমৰ ।
 হৰিক স্মৰে দুৰ্গ চিত্তে যিতো জন ।
 তাহাৰে হৰন্ত মহা পাপ নাৰায়ণ ।
 নজানিয়া যিটো অগণিত দেই হাত ।
 তাহকো দহয় বহুি কহিলো সাক্ষাত ।
 কোটি কোটি জন্মে যন্ত পাতক সঞ্চিল ।
 নাৰায়ণ বুলি বিপ্ৰে সবাকো বঞ্চিল ।
 হেন ভকতক বাস্ক সাহ এত মান ।
 গদাৰে কোবায়া কিয় নলৈবোহো প্ৰাণ

সমস্তে পাপক কৰে নামেমে নিশ্ৰল ।
 অগণিৰ আগে যেনশিমুলৰ তুল ।
 আচলন্ত মহিমা নাম ধৰ্ম্ম অদভুত ।
 আক শঙ্কা কৰস নামত যম দুত ॥
 হাত নাক কান কাটি কৰো সৰ্ব্ব নাশ ।
 পুনৰপি ভকতৰ যেন নেঘা কাষ ।
 এহি বুলি গদা তুলি যান্ত ক্ৰোধ বৰ ।
 দেখি তিনি দুতে ভিৰি দিলেক লয়ৰ ।
 মহা ত্রাশে দুতৰ শৰীৰ সব কাষ্পে ।
 মৰে; জীয়ো কৰি পলাই যাই পাছে ।
 নচাৰে পাছক লয়ৰিয়া বহু ছৰ ।
 হাৰা সান্তি ছয়া পাছে পলাই যম দুত ।
 বিবৰ্ণ বদন অতি তিনিও দুতৰ ।
 যমৰ আগত কান্দি দিলে গোচৰ ।
 শুনা সভাসদ পদ মহা ভাগৱত ।
 পাইলা নৰদেহ ভাগ্য ভাৰতত ॥
 কহিলন্ত উদ্ধৱত আপুনি ঈশ্বৰ ।
 পৰম দুৰ্লভ ইটো নৰ কলেবৰ ।
 কৃষ্ণৰ বচন ইটো পাথৰৰ ৰেখা ।
 ঘোৰ মৰণক কিয় দেখিও নেদেখা ॥

সাপ্ততো নুশুনা যম যাতনাৰ দুখ ।
 সত্বৰে ছয়োক বন্ধু কৃষ্ণৰ সন্মুখ ।
 ধন জন জীৱন ক্ষেণেকে হৈবে নাশ ।
 আৰ ইটো ছাৰ জীৱনত কৰ আশ ।
 ছয়ো সচেতন তেজিওক আন কাম ।
 নিবস্তবে নৰে ডাকি বোলা বাম বাম ।

—o—

ছবি ।

শুকনি গদতি ৰাজা, যমৰ ছুতৰ কথা,
 মিলিল সংবাদ তাক থৈয়ো ।
 সিটো দ্বিজ অজামিল, পাইল পাছে যেন গতি,
 সম্প্ৰতি তোমাত কিছু কৈয়ো ।
 ছুত যবে পলাই গৈল, বান্ধৰ মুকুত ভৈল,
 দেখিলে দুখৰ পাইলো পাৰ ।
 পৰি গৈয়া অনুৰাগে, চাৰিও সিদ্ধৰ আগে,
 শিৰে কৰিলেক নমস্কাৰ ।
 সবে চাক চতুৰ্ভুজ, যেন চাৰিগোটা সূৰ্য্য,
 প্ৰকাশ কৰন্তু জাতিস্কাৰ ।
 দেখি দ্বিজ আনন্দিত, তনুভৈল ৰোমাঙ্কিত,
 নেত্ৰৰো লোতক ধাৰে পৰে ।

মোৰ মহা উপকাৰি, কোননো বান্ধৱ ছাৰি,
সাক্ষাতে দিলন্তু প্ৰাণ দান ।

সুধিবে খোজন্তে কথা, তেখনে ভৈলন্তু তথা,
চাৰি পাৰিষদ অন্ত ধ্যান ।

তাদম্বাক নেদেখিয়া, দ্বিজৰ দহয় হিয়া,
সৰিত গৈল মৰ্ম্ম চড়ি ।

মোক নৰকত তাৰি, কৈক গৈলা বন্ধু চাৰি,
এহি বুলি কান্দে পৰি পৰি ॥

অমৃত বৰিমে বাণী, দেখাই দিব্য ৰূপ খানি,
আমাক বঞ্চিলে কোন বিধি ।

সুধিবে নপাইলো ভালে, ইসে শোকে হিৰা শালে,
হাততে হৰাইল পোৱানিধি ॥

মোৰ মহা উপকাৰী, হা বন্ধু সিদ্ধ চাৰি,
কৈক গৈলা এৰি পাতকীক ।

তুমি সব অবিহনে, ধৰো প্ৰাণ কিকাৰণে,
মোহোৰ জীৱন ধিক ধিক ।

এহি মতে কতোক্ষণ, কান্দি ভৈল সঙ্কুক্ষণ,
কৰে দ্বিজে মহা বিমৰিষ ।

সপোন দেখিলো কিবা, ঘোৰ যম ছুত ঘিবা,
সিও পলাই গৈল কোন দিশা ॥

মোক বাখিলন্ত যিতো, চাক চাৰি সিদ্ধ দিটো,
 তৈল কোন ভিত্তি এতি ক্ষণে ।

বিমবিষি অজামিল, অকুতাপ উপজিল,
 পৰম বৈবাগ্য গুণে মনে ।

চাৰি মহা বিষ্ণু ছুত, কৈলা যিতো অদভুত,
 নামৰ মহিমা আতি শুনি ।

বোলে মহা কোন পুন্য, মাধৱৰ নাম গুণ,
 আজি পাইলো প্ৰমান আপুনি ।

কিনো মত্ৰি মন্দ ভাগি, পাপিনী বেষ্ঠাক লাগি,
 কৰিলো ব্ৰাহ্মণ জন্ম নষ্ট ।

এইতে উপাজিলো পুত্ৰ, পিয়ো সবো মল মুত্ৰ,
 ইসে মোৰ ভৈল মহা কষ্ট ।

যিতো ভাৰ্য্যা দিবাহিতা, পতিব্ৰতা সূচৰিতা,
 তাহাকো কৰিলো পৰিত্যাগ ।

স্বাই মহা সতী আতি, ইতো ছুটী অন্ত জাতি,
 আতেমে ববাইলো অনুৰাগ ।

পিতৃ মাতৃ মহা সূদ্ধ, অনাথ পৰম বুদ্ধ,
 মই বিনে নাহিকে সন্ততি ।

স্তাসন্যাক তাপ দিয়া, হেনসে দাকণ হিয়া,
 এৰি আইলো কিনো মন্দ মতি ।

এতেকে জানিলো মোৰ, সিঞ্জিল পাতক ঘোৰ,
 অৱশ্যে পৰিলো নবকত ।
 হাতে গলে বান্ধি আভি, কিঙ্কৰে কৰিবে সান্তি,
 মহা মহা পাপীৰ লগত ।
 কৰিলো পৰম পাপ, মহন্তকো দিলো তাপ,
 ধন লোভে পীৰিলো পৰক ।
 এতেকে জানিলো যমে, ভূঞ্জাইবেক অনুক্ৰমে,
 মোৰ ঘোৰ দাকণ নবক ।
 যমৰ কিঙ্কৰে মোৰ, গলত লগাইয়া ডোল,
 পেলাইবেক মল মূত্ৰ কুণ্ডে ।
 অনেক বিষ্ঠাৰ পোকে, বেঢ়িয়া খাইবেক মোকে,
 থাকিবো উভতি তল মুণ্ডে ।
 নকৰিলো পাপ অল্প, ভুঞ্জিবো অনেক কল্প,
 নপাইবো যাতনাৰ গুৰ ।
 চিস্তি চিত নোহে থিৰ, হৰি হৰি পাতকীৰ,
 কোন গতি হৈবে আবে মোৰ ।
 গুণি গুণি নপায় পৰ, দেখো অতি অন্ধকাৰ,
 মোৰ মনে নাই সান্তি স্থথ ।
 কিনো ভৈলো আত্মবাতি, এহি বুলি কান্দে আতি,
 মোতকে তিতিল আখি মুখ ।

সুমৰি সুমৰি পাপ, কৰে মহা হৃদি তাপ,
 সিটো মন্দ মতি অজামিল ।
 ইটো পৃথিবীক যায়া, জানিলো সকলে মায়া,
 হৰিসে স্নহদ মোৰ নিজ ॥

পদ ।

নিগদতি শুক শূনা নৃপতি প্রস্তুত ।
 পাইলে অজামিলে যেন গতি অদভূত ॥
 চাৰি সিদ্ধ ক্ষণেকতে ভৈলা স্বন্ধি ।
 কৃষ্ণৰ চৰণে তাৰ প্ৰবেশিল বুদ্ধি ।
 মনে মনে শুনে পাছে দ্বিজ অজামিল ॥
 কেনে হৰি নাম মোৰ মুখত আছিল ।
 মই কুলঙ্গাৰ পাতকীৰ আদ্য লেখা ।
 মোক কেনে চাৰি পাৰিষদে দিলে দেখা ॥
 তথাপি অধৰ্ম্ম ইজন্মত ভাগ্য শূন্য ।
 আছে তথাপিতো জানে জন্মান্তৰে পুণ্য ॥
 দেৱতো উত্তম যিতো সিদ্ধ চাৰি জন ।
 নুহি তাদৃশ্যক কিয় পইবো দৰিশন ॥
 কৈব মই জাতি ভ্ৰষ্ট নষ্ট কুলঙ্গাৰ ।
 পৰম মঙ্গল কৈত নামৰ উপাৰ ॥

এতেকে জানিলো মোৰ পূৰ্ব পুণ্য আছে ।
 তাতেসে আছিল মোৰ চাৰি সিদ্ধ কাছে ॥
 নাৰায়ণ নাম হেন আসিল জিভাত ।
 তাতেসে এৰাইলো ঘোৰ কিঙ্কৰ হাত ॥
 যবে পূৰ্ব পুণ্য মোৰ নাছিলেক হস্তে ।
 জিহ্বাত আছিল নাম কিসক মৰন্তে ॥
 অশুচি বেশ্যৰ পতি পৰম পীতিত ।
 কোনে বাখিলেক নামে কিনো বিপৰীত ॥
 নাহি ধৰ্ম্ম সংসাৰত নামৰ সমান ।
 আজি প্রত্যক্ষতে তাক পাইলো প্রমান ॥
 চাৰে মোক বান্ধি যমদুত তিনি প্রাণী ।
 নৰকত পেলাইবে আজুৰি নেই তিনি ॥
 নাৰায়ণ নাম মাত্ৰ লৈলো তাক চাৰি ।
 এতেকতে চাৰি পাৰিষদে নিলে কাড়ি ॥
 চাৰিৰো প্ৰসন্ন মুখ দেখিলো প্ৰত্যেক ।
 যমৰ দুতক দুঃখ দিলেক অনেক ॥
 পলাইল তেখনে তিনি দাক্ষণ কিঙ্কৰ ॥
 পৰম মহিমা কিনো ছৰিব নামৰ ॥
 সাক্ষাতে শুনিলো চাৰি সিদ্ধৰ বচন ॥
 নাম বিনে নাহি আন পাতক মোচন ॥

সিদ্ধৰ বচনে সম্পজিল আজি বুদ্ধি ।
 এতেকে জানিলো হৰি নামে মহোঁষধি ॥
 পৰিহৰি বিষ্ঠা তুল্য বিষয়ক হস্তে ।
 ফুৰিবো গলত বান্ধি কৃষ্ণ নাম নিতে ॥
 কিনো কৃপাময় দেৱ দেৱতাৰ দেৱ ।
 ব্ৰহ্মা মহেশ্বৰে জাক সদা কৰে সেৱ ॥
 যাৰ নাম লৈলে মাত্ৰে পাপীও নিস্তৰ ।
 হেনয় কৃষ্ণক কোটি কোটি নমস্কাৰ ॥
 কৃষ্ণে পিতা মাতা গতি মতি পতি প্ৰাণ ॥
 কৃষ্ণৰ চৰণ বিনে নিচিন্তোহো আন ॥
 আজি ধৰি মনে মই কৰিলো নিশ্চয় ॥
 গৈলো কৃষ্ণ চৰণত আপুনি বিজয় ॥
 লৈলোহো কৃষ্ণত এবে শৰণ সাক্ষাত ॥
 নপৰোহো যেন পুনৰপি যাতনাত ॥
 কৃষ্ণৰেমে চৰণক চিন্তিবো সতত ।
 কৃষ্ণৰেমে নাম মই ৰাখিবো সতত ॥
 শুনিবো সদায়ে কৰ্ণে কৃষ্ণৰেমে কথা ।
 হৰি ভক্তক নেত্ৰে দেখিবো সৰ্বদা ॥
 হস্ত দুই কৰিবোহো কৃষ্ণৰেমে কাম ॥
 সদা শিৰে কৰিবোহো কৃষ্ণক প্ৰণাম ॥

ভকতৰ সঙ্গ লৈবো কৰিয়া প্ৰবন্ধ ।
 আপোনাৰ আপুনি চিন্তিবো কৰ্ম বন্ধ ॥
 কৰিবোহো উদ্ধাৰ আপুনি আপোনাক ।
 পুনৰপি মই যেন নজায়ে যাতনাক ॥
 স্ত্ৰী ময় মায়া মহাগ্ৰাহেঁ মোক ধৰি ।
 বাণৰক নছুৱায়ে যেন বশ্য কৰি ॥
 ভৈলোহো বেষ্টাৰ চিৰ দাসতো অধিক ।
 অধমৰ মোৰ জীৱনৰ ধিক ধিক ॥
 মহা অনৰ্থত অৰ্থ বুদ্ধি ভৈল মোৰ ।
 আবে কৃষ্ণ কীৰ্তন কৰিবো নিৰন্তৰ ॥
 নিশ্চয় নিৰ্মল মন মোৰ সৰ্ব্ব ক্ষণে ।
 পশিলো শৰণে কৃষ্ণ বন্ধুৰ চৰণে ॥
 প্ৰাণস্তিকে কৃষ্ণ বিনে নিচিন্তিবো আন ।
 হে কৃষ্ণ কৃষ্ণ বাপ কৰা পৰিত্ৰান ॥
 মহা প্ৰেমে পৃথিবীত পৰি অজ্ঞামিল ।
 কৃষ্ণ কৃষ্ণ বুলি সিটো অনেক কান্দিল ॥
 ইটো দ্বিজ জন্ম যহু নাথ বৃথা নিলো ।
 ভুমিসে পৰম বন্ধু আজিসে জানিলো ॥
 মই পাতকীক প্ৰভু কৰিও উদ্ধাৰ ।
 পতীত পাবন কৃপা কৰা এক বাৰ ॥

পতীত পারন প্রভু পশিলো শৰণে ।
 কৰা গতি পতীতক আপোনাৰ গুণে ।
 লোতকে তিতিল মুখ স্থখ সাস্তি নাই ।
 নিজ পাপ স্মৰন্তে মৰ্ম চৰি যায় ।
 নাই মন তুষ্টি উঠি দ্বিজ অজামিল ।
 কৃষ্ণ কৃষ্ণ বুলি গঙ্গাধাৰক লবিলা ॥
 গৃহ ভাৰ্য্যা পুত্ৰক কৰিল পৰিত্যাগ ।
 কৃষ্ণ চৰণত অতি ভৈল অনু বাগ ।
 সাধু সঙ্গে ক্ষণেকে মিললি বিৰকতি ।
 ভৈল ভাগ্যোদয় দ্বিজ মহা শুদ্ধ মতি ॥
 দিন কতিপবে পইলা গিৰি হেমন্ত ।
 আকাশৰ পৰা গঙ্গা যথাত পৰন্ত ॥
 পৰম পবিত্ৰ খান বহে গঙ্গানীৰ ।
 তৈতে আছে দেখি দিব্য গঙ্গাৰ মন্দিৰ ॥
 বহে গঙ্গানীৰ যেম স্ফটিক শঙ্কাস ।
 পুষ্পাৰ স্ৰবভী গন্ধে শোভি দিশ পাস ॥
 পৰম আনন্দে হসা হৃশীতল বাতে ।
 দেখি দ্বিজ অজামিল বঞ্চিল তথাতে ॥
 জাহ্নবী জলত বসে কৰিলন্তস্মান ।
 যদি দেৱ মন্দিৰত কৰিলন্ত ধ্যান ॥

পুত্ৰেৰ স্নেহকো চিণ্ডিল অজামিল ।
 কৰ্ণ মন বাক্য নয়ণকো নিৰোধিল ॥
 গুছিল মনৰ মল বিষয়ৰ ক্লেৰ্শ ।
 কৃষ্ণ চৰণত মন কৰাই প্ৰবেশ ॥
 হৃদয়ত ৰূপ নাম নুগুছে মনত ।
 সিহৰিল লোম প্ৰেম ভকতি স্মৃত ॥
 যেতিক্ষণে নাৰায়ণ নাম উৰিচ্চল ।
 কৰ্মৰ বন্ধন মানে তেখনে ছিণ্ডিল ॥
 কৰিল নিৰ্মল নামে শুদ্ধ ভৈল কায় ।
 আউৰ কৃষ্ণ চৰণক নছাৰে সদায় ॥
 কৃষ্ণে পৰম মোৰ হৃদয় নিছয় ।
 কৃষ্ণক স্বৰন্তে দ্ৰেবে আনন্দে হৃদয় ॥
 কৃষ্ণ কৃষ্ণ বোলন্তে উপজে প্ৰেম আতি ।
 কৃষ্ণক নিৰ্মল চিত্তে কৰিলা ভকতি ॥
 কৃষ্ণৰ ৰূপত যেন ভৈল যুগ্ম মন ।
 আসি পৰিসদে দুনাই দিলে দৰিশন ॥
 বৈকুণ্ঠৰ পৰা দিব্য বিমানক লৈই ।
 এক কোটি সূৰ্য্য জেন জলন্তে আছয় ॥
 সাৰি সাৰি তাৰ মাজে স্বৰ্ণ কীৰ্ত্তনী ।
 চক্ষু মেলি দ্বিজ্ঞে দেখিলেক ঝঞ্জনী ॥

কিবা আসে বুলি উৰ্দ্ধ দৃষ্টি কৰি চাইল ।
 ক্ষণেকতে বথ আসি সন্মিত ছপাইল ।
 বিমানত দেখে সেই পৰিষদ চাৰি ।
 পৰম স্নহদ মোৰ মহা উপকাৰি ।
 এসম্বে কৰিলে ষম যাতনাত ত্ৰাণ ।
 আনন্দে দ্বিজৰ দেখি উলসিল প্ৰাণ ।
 মিলিল নস্তোষ সবে শৰীৰ সিহৰে ।
 ছয়ো নয়ণৰ পৰা সৰ সৰি পৰে ।
 ডাক চাৰি উচ্চৰিলা বাম কৃষ্ণ নাম ।
 চাৰিকো কৰিলা শিৰে পৰিয়া প্ৰণাম ।
 ছুনাই দ্বিজ অজামিল কৃতাজ্জলি উঠি ।
 চাৰি পাৰিষদক নিৰেখে মন তুষ্টি ।
 তাসম্ভাৰ ৰূপত লাগিল যেন ধ্যান ।
 তেখনে ছাৰিলা বিপ্ৰে কৃষ্ণ বুলি প্ৰাণ ॥
 গঙ্গাত পৰিলা সিটো গুৰু কলেবৰ ।
 কৃষ্ণৰ স্বৰূপ ৰূপ পাইলে দ্বিজবৰ ।
 চাক শ্যাম ৰূপ তাতে জলে পীতবাস ।
 নবীণ মেঘত যেন বিজুলী প্ৰকাশ ।
 শিৰত কীৰ্তি কৰ্ণে মকৰ কুণ্ডল ।
 নয়ন কমল মুখ চন্দ্ৰৰ মণ্ডল ।

উতন্ন নাদিকা কক্ক কটি দস্ত পাস্তি ।
 বাতুল অধৰ বিশ্ব ফল সম দস্তি ॥
 জলে জিলি মিলি যেন অগনিৰ জ্বলা ।
 আপাদ লম্বিত হৃদয়ত বনমালা ॥
 কক্কন কেয়ুবে বঞ্জে বাহু চাৰি খান ।
 ললিত বলিত নীল বলয় মোলান ।
 বাজে কণু বুন কৰি কনক কিঙ্কিনী ।
 মাটিত লোটন্তে আছে পাণ্ট পীত ভূমি ॥
 চাক উক জজ্জা সুগ যেন বাম কল
 স্তবর্ণ কুপুৰ বঞ্জে চৰণ কমল ॥
 প্রকাশে শৰীৰ বস্মি সূৰ্য্যৰ জেউতি ।
 বাসি আসে দ্বিজ আতি আনন্দিত মতি ॥
 কৃষ্ণৰ স্বৰূপ পাইলে সিটো অজামিল ।
 নামি চাৰি পাৰিষদে আসি আলিঙ্গিল ॥
 বথত তুলিলে ধৰি কৰি বহু মান ।
 গুপৰক লাগি পাছে চলিল বিমান ॥
 বৈকুণ্ঠৰ শ্ৰীক দেখি পৰম বিশ্বয় ।
 কবেঙ্গ বাসি আসি বেড়ি কবে জয় জজ্জ ॥
 শিবত বৰিবে বঞ্জে কুহুম স্তবতী ।
 বাবে বঞ্জে যত যত আনন্দে দুন্দুভি ॥

এহি মতে দ্বিজে আনন্দতে চলি যায় ।
 বৈকুণ্ঠক পালে সাতো স্বৰ্গক চৰায় ॥
 সক্ষাতে আছন্ত যৈত শ্ৰভুলক্ষী পতি ।
 কৰিলন্ত হৰিসতে তৈকে লাগি গতি ॥
 সেৱা কৰি বৈল ছৱা এক পাৰিষদ ।
 ভকতি মিলাইলে মহা মুকুতি সম্পদ ॥
 তৰিল দুৰ্ঘটৰ যম যাতনাৰ ভিত্তি ।
 দিব্য বিমানত বঙ্গে কৰিলন্ত গতি ॥
 লক্ষী হেন ৰূপৱতী ৰমণী অনেক ।
 হাতে তাল ধৰি বাবে সঙ্গীত যতেক
 কৃষ্ণ গুণ গাৰে প্ৰেমে দ্ৰৱে অতি চিত ।
 বহয়ে লোতক আতি তনু ৰোমাঞ্চিত ॥
 কৃষ্ণৰ সদৃশ ৰূপ চিনন নাযায় ।
 শ্ৰীবৎস কোঁস্তভ মাত্ৰ দুই চিননায় ॥
 অনিছায়ে স্তম্বিলে মৰন্তে নামক ।
 তথাপিতো পাইলে অঞ্জামিলে বৈকুণ্ঠক ॥
 ভৈল চতুৰ্ভুজ আনন্দৰ নাই সীমা ।
 কি কহিবো নাৰায়ণ নামৰ মহিমা ॥
 শুনা সভা সদ পদ মহাভাগৱত ।
 কেদিন থাকিবা ইটো মনুষ্য লোকত ॥॥

অথিৰ জীৱন যেন বিজুলি চমক ।
 কেতিফ্লে ধৰে দুতে দেখায়ে ঝমক ॥
 একেতিলে ইটো অৱগৰ্ব্ব হৈবে চুৰ ।
 দোৰ্ঘোৰ যাতনা ময় মহা যম পুৰ ॥
 ভুঞ্জাইবে যাতনা দুতে গাতত নিৰোধি ।
 নিচিন্তি আছা কেনে হত ভৈল বৃদ্ধি ।
 যিটো মনুষ্যৰ হৰিৰ পদে চিন্তা নায় ।
 অৱশ্যে হৈবেক সিতো বিৰ্টা পলু ছায় ॥
 হেন জানি কৃষ্ণৰ চৰণে দিয়া চিত ।
 জানা হৰি ভকতেসে পৰলোক বিত ॥
 হৰি নাম সম নাই পৰম বান্ধৱ ।
 নাম উচৰিলে ৰাখি ফুৰন্তু মাধৱ ॥
 পৰম বিষয় নাম লৰে অনিছায় ।
 পাপত মুকুত হোৱে সিও সমুদায় ॥
 যমৰ কিঙ্কৰে আৰ তাহাকো নজাঙ্গৈ ॥
 নামৰ ভয়ত মৃত্যু তৰতৰি কাঙ্গৈ ॥
 প্ৰথম কঙ্কত তাক দেখিয়ো বিচাৰি ।
 নামেসে ধৰ্ম্মৰ ৰাজা অতি হিত কাৰি ॥
 জগত নিস্তাৰক মহা হৰি নাম ।
 জানি নিৰন্তৰে নৰে বোলা ৰাম মাৰ ॥

ছলবি ।

নিগদতি শুক, শুনিলা নৃপতি,
 নামৰ হেন প্ৰভাৱ ।
 অপাৰ সংসাৰ, সাগৰ তৰিতে,
 নামেসে স্ফূট নাৱ ॥
 হৰি নাম বিনে, যত যজ্ঞ দান,
 সাধিবে নপাৰে পতি ।
 নামৰ সমান, নুহি পুণ্য আন,
 জানিবা নিষ্ঠে নৃপতি ॥
 পাপী অজামিল, জাতি কুল হীন,
 খেছৰি বেশ্যাৰ পতি ।
 গলে লগাই জৰি, যমদুতে ধৰি,
 নেই নৰকক প্ৰতি ॥
 নাৰায়ণ বুলি, ডাকিলে ডৰত,
 অধম বিপ্ৰ পামৰ ।
 এতেকে মৃত্যুক, তৰি মুখ্য পাইলে,
 মহিমা দেখা নামৰ ॥
 নাম কীৰ্ত্তনত, পৰে মনুষ্যৰ,
 নুহি কৰ্ম বন্ধ চোদ ।

সমস্তে সংসার, নামেতে উদ্ধার,
কহিলো পৰম বেদ ।

ইহাৰ প্ৰমান, মনতে জানিবা,
যিজনে নামক স্মৰে ।

তাৰ আৰ ভীৰ্ধ, ত্ৰুত তপ জপ,
কস্মত মন নপৰে ॥

ভকতিসে মাত্ৰ, কৰিবে নিশ্চয়,
জীৱন তাৰ সফল ।

নামক নধৰি, সবে কস্ম কৰি,
নুগুছে মনৰ মল ॥

পৰম গোপ্যনি, কথা যিটো ইটো,
শুনে ভণে ভক্তি ভাৱে :

মযাই যাতনাক, যমৰ দুতকো,
চক্ষুকো মেলি নচাৰে ॥

স্বদ্যপি অধম, মহা মন্দমতি,
অধস্মক মাত্ৰ সাঞ্জে ।

তথাপি ই কথা, শুনন্তে ভনন্ত,
বিস্মু ভুৱণত বঞ্জে ॥

অন্ধ অদভূত, নেদেখিবা নৃপ,
নামৰ মহা মহিমা ॥

প্ৰথম ঈশ্বৰ, আচম্বোঁক কৃষ্ণ,
নামত সমস্ত সিদ্ধি ।

ছবি ।

শুনি নৃপ পৰীক্ষিত, ঋষিত পুছন্ত পাছে,
কৰি কৃতাঞ্জলি সৰহিত ।
নামৰ মহিমা যত, তোমাৰ মুখত শুনি,
শুনি ভৈলো প্ৰথম তৃপ্তি ।
যমৰ আগত পাছে, গোচৰ দিলেক লৈয়া,
তিনি ছুতে মহা পীড়া পায় ।
কোনবা প্ৰবোধ তাক, বুলিলন্ত তাসম্বাক,
শুনিবাক মোৰ ইচ্ছা যায় ।
পাতকী জনক আতি, কৰি যিটো উগ্ৰনাস্তি,
যাৰ বশ্য জগতৰে প্ৰজা ।
বাহাৰ আদেশ চুৰ্ণ, নতু কৰে এক জন,
প্ৰথম মহিমা ধৰ্ম্ম ৰাজা ।
পৰাক্ৰমে নাহি সম, জগত অন্তক যম,
তান নতু শুনি আজ্ঞা ভঙ্গ ।
কহিওক মহা মূনি, ছুতৰ বচন শুনি,
পাছে কেম কৰিলন্ত থঙ্গ ।

পাৰিষদে মাৰি বাৰি, লৈলন্ত দ্বিজক কাঢ়ি,
 দুতৰো বাখিল মাত্ৰ প্ৰাণ ।
কিঙ্কৰে দিলেক সাক্ষী, তাসম্বাৰ দুখ দেখি,
 যমে কিবা দিলে সমিধান ।
স্বাক শুনিবাক মোৰ, ! পৰম কোঁতুক আছে,
 ছেদিওক মনৰ সংশয় ।
তোমাৰ মুখৰ বাণী, শুনি নিস্তৰোক প্ৰাণী,
 ভূমি মূনি মহা কৃপাময় ।
কতবা জন্মৰ পুণ্য, তোমাত পুছিবে পাইলো,
 কিনো মোৰ আছে মহা ভাগ ।
দেবে নেদেখন্ত যাক, হেনয় মূনিক মই,
 মৰণ সময়ে পাইলো লাগ ।
এতেকে বোলন্তে নৃপে, লোতকে তিতিল মুখ,
 মিলিল কৰুণা ময় অতি ।
তনু ভৈল পুলকাঁত, কৃষ্ণৰ চৰণে চিত,
 দিয়া তস্তিথাকিল নমাতি ।
দেখি শুক মূনি পাছে, নৃপতিক প্ৰশংসিলে,
 ধন্য ধন্য পাণ্ডব সন্ততি ।
দুতৰ যমৰ আবে, শুনিও সম্বাদ কথা,
 কহোঁ আবে শুনিও সম্প্ৰতি ।

ছলবি ।

শুন সভা সদ, ভাগবত পদ,
 আত নকবিবা শঙ্কা ।
 বামত ভকতি, কবি এক মতি,
 বানবে মাঝিলে লঙ্কা ।
 অনেক ভালুক, বানব বাক্ষস,
 লগতে পাইল মুকুতি ।
 ভকতি কবিলে, নপাইবে মনুষ্য,
 মুকুতি কোন যুগুতি ।
 অনেক অশ্বৰ, পিশাচ পশুৰ,
 ভকতি সাধিলে গতি ।
 কিনো অন্ধ লোক, প্রবন্ধ নকবে,
 মাধবত নেদে মতি ।
 বকুল অগক, যত ত্বন তক,
 শবে পৰম্পদ পাইলে ।
 মিছাতেহে মজে, কৃষ্ণক নভজে,
 দিনতে ছুই চক্ষু খাইলে ।
 বাল্মীকি দুৰ্য্যোব, আছিলেক ঘোৰ,
 বাম বুলি ভৈল ঋষি ।

পাপী অজামিল, বৈকুণ্ঠে চলিল,
 নাৰায়ণ নাম ঘূষি ।
 দাসীৰ কুমাৰ, ভৈল অৱতাৰ,
 নাৰদ নামৰ বলে ।
 আক শুনি মৰে, নামক নধৰে,
 কোননো বিধতা চলে ।
 নাই তপ ত্ৰত, কলিত জগতে,
 নামেসে পৰম ধৰ্ম্ম ।
 বেদৰ সাৰক, নধৰে নামক,
 সাপ্তৰো নুবুজে মৰ্ম্ম ।
 যাত আছে বুদ্ধি, ধৰিও ওষধি,
 সংসাৰ ব্যাধিৰ নাম ।
 ভণিলা শঙ্কৰে, নিৰন্তৰে নৰে,
 ডাকি বোলা বাম বাম ।

পদ ।

নিগদতি শুক শুনা নৃপ পৰীক্ষিত ।
 নামৰ মহিমা আক মহা বিপৰিত ।
 ধন্য ৰাজা কৃষ্ণৰ কথাত মিলে স্বাদ ।
 যমৰ ছুতৰ আবে শুনিয়ে সস্বাদ ।

সমাজক পাতিয়া আছন্তু বাজা যম ।
 মহা পাৰিষদে বসি বিপুল বিক্রম ॥
 ধৰিয়া আছন্তু বিষ্ণু দ্রুত যম দণ্ড ।
 সমস্তে প্রেতৰ প্রভু প্রভাৱ প্রচন্দ ॥
 চামৰে দুই পাশে দোলে শিৰে যেত চত্ৰ ।
 লিখে ছিত্ৰ গুপ্তে হাতত পাঞ্জি পত্ৰ ॥
 ঋষি পাৰিষদে সবে আছন্তু আবৰি ।
 নটে ভাটে গাই বাই গীত তাল ধৰি ॥
 হাতত লোহাৰ ডাঙ্গ কাছি মাল কাছে ।
 দাক্ষণ কিঙ্কৰ সবে উপাসন্তে আছে ॥
 দুই চক্ষু বঙ্গা আঙ্গাৰৰ বৰ্ণ কায় ।
 বিকট দশন ঘোৰ বান্ধস পৰাই ॥
 থাই থাই পাতকীক কৰে উগ্র সাস্তি ।
 চতুৰ্ভিতি শুনি মহা আৰ্ত্ত নাদ আতি ॥
 যমৰ পুৰত হেন বহল সমাজ ।
 মহা পাৰিষদে বসি আছে ধৰ্ম্ম ৰাজ ॥
 সেহি বেলা তিনি দ্রুতে মহাপীড়া পায় ।
 কাঢ়ে খৰ উষাশ মুখত মাত নাহি ॥
 বিবৰ্ণ বদন দুখে মুখে মহা ক্লেশ ।
 ভৈলা আসি সেহি বেলা সভাত প্ৰবেশ ॥

বাজাক দেখিয়া আতিমৰ্ম্ম গৈল চৰি ।
 কান্দে হুম হুমি তিনি দুতে আগে পৰি ॥
 সমস্ত সমাজ নিশবদ হোৱা আছে ।
 কি ভৈল বুলিয়া যমে পুছিলন্ত পাছে ॥
 পাতকীক কাঢ়ি লৈলে আমাসাক মাৰি ।
 লোকৰ কতনো আক আছে অধিকাৰি ॥
 তুমিসি ঈশ্বৰ আমি জানোহো সদায় ।
 নাহি দগুধৰ আৰ তোমাৰ বিনায় ॥
 তুমি যম ৰাজ্য পাঞ্চি পঠোয়া আমাক ।
 বান্ধি আন পাতকীক যম যাতনাক ॥
 পাপ পুণ্য বিদ্ৰাৰি আপুনি দিয়া ফল ।
 কৈতো নতু কৰে যম দুতক দুৰ্বল ॥
 কাৰ্প্প স্তৰা স্তৰ সবে যাৰ দেৱিখ গঙ্গ ।
 নতু দেখো কহিতো তোমাৰ আজ্ঞা ভঙ্গ ।
 তোমাৰেহে আদেশে পাপীক আনো ধৰি ॥
 হাতে গলে বান্ধিয়া চামৰ লগাই জৰি ।
 নাৰায়ণ আইস বুলি দ্বিজে দিলে ডাক ॥
 কৈৰ চাৰি গোটা সিদ্ধে শুনি লোক তাক ।
 ভয় নাই বুলি আৰাবন্ত বাৰম্বাৰ ।
 খেদি আহি পাইলে যেন বিজুলি সঞ্চাৰ ॥

নুপুছি আমাত আগে জুৰিলেক কিল ।
 বেতৰ কোবত ধাতু আমাৰ উৰিল ॥
 চৰুৰৰ ছোটে গাল ভিন্দাকাৰ ভৈল ।
 গদাৰ কোবত কলা ধাতু মাত্ৰ বৈল ॥
 সমুলি মাৰিলে প্ৰাণে কিবা মোধা কথা ॥
 কতেক কহিবো বাজা আমাৰ অৱস্থা ॥
 সিটো কোন চাৰি কহিয়োক কাৰ ছুত ।
 নতু দেখো হেন মহা ৰূপ অদভুত ॥
 চাক চতুৰ্ভুজ শ্যাম তনুপীত বাস ।
 অলঙ্কাৰে কৰে যেন সূৰ্য্যৰ প্ৰকাশ ॥
 দেৱতো উত্তম সিটো স্কন্ধাৰ বেশ ।
 পাণীক লৈলেক কাটি ভাঙ্গিয়া আদেশ ॥
 তোমাক বুলিলে বাক্য গৰিহা যতেক ।
 মোৰ মুখে প্ৰভু তাক কাহিবো কতেক ॥
 কাৰসিটো ছুত কহিওক ভাল কৰি ।
 তাহাৰ হাতত নজানিলে যাইবো মৰি ॥
 সিদ্ধৰ দেখিলো যেন মহা পৰাক্ৰম ।
 জানো এক ইন্দু জেন নুহি তাৰ সম ॥
 আমাৰ মানক যদি ৰাখিবা নিশ্চয় ।
 কাৰ সিটো ছুত মোক দিও পৰিচয় ॥

আমি যেবে মৰো তোমাৰেহে ক্ষতি অতি ।
 শুনিয়া যমৰ প্ৰেম উপজিল অতি ।
 কৃষ্ণ পদ পঙ্কজক মনত্ৰ স্মৰিল ।
 তনু ভৈল পুলকিত লোতক ঝৰিল ।
 মনত মিলিল মহা আনন্দ একান্ত ।
 মূৰ্ছা মূৰ্ছা দিলাপাছে ছুতক সিদ্ধান্ত ।
 যিকথা পুছিলি শুন সমস্তে কিঙ্কৰ ।
 আছন্ত পৰম দেৱ কৃষ্ণ মহেশ্বৰ ।
 যাক কৰ্ণে শুনন্তে মনত মিলে বঙ্গ ।
 তাহান আগত মই ক্ষুদ্ৰমে পতঙ্গ ।
 কৃষ্ণমে ঈশ্বৰ চৰাচৰ জগতৰ ।
 যাৰ আজ্ঞা পালে ব্ৰহ্মা বিষ্ণু মহেশ্বৰ ।
 সৃষ্টি স্থিতি প্ৰলয় কৰে ভিন্নে ভিন্নে ।
 অনাদি অনন্ত কোন আছে তান্ত বিনে ।
 যাৰ বেদ বাক্যত জগত ভৈল বন্দি ।
 যেন নাক বিষ্ণি বলদক আছে ছাণ্ডি ।
 জাতি ধৰ্ম্ম কৰি কৰে তাহাক্লেহে সেৱ ।
 তাহানেনে অধিন গতেক আমি দেৱ ।
 নজানিহে মোক তোৰা বোলহু ঈশ্বৰ ।
 মোৰ য'ত অধিকাৰ শুনবি কিঙ্কৰ ।

সংসারত আছে জীব জন্তু যত মানে ।
 নকৰো সবাকে সাস্তি দেখ বিদ্য মানে ।
 মনুষ্য মধ্যত যিটো পাতকী নিশ্চল ।
 তাকেসে যাতনা ভুঞ্জাই কৰো দণ্ড ফল ।
 পাতকী জনক মাত্ৰ মোৰ অধিকাৰ ।
 কৃষ্ণৰ কিষ্ণৰ মই জানা মাৰে সাৰ ।
 কৃষ্ণৰেসে আজ্ঞা মই ধৰি প্ৰতিনিত ।
 কৰো যে পাপীক উচিত প্ৰায়শ্চিত্ত ।
 ঈশ্বৰৰ ঈশ্বৰ হেনসে কৃষ্ণদেৱ ।
 ব্ৰহ্মময় মূৰ্ত্তি যাত পৰে নাহিকৈৱ ।
 ইন্দ্ৰ চন্দ্ৰ ব্ৰহ্মা বহ্নি শিৱ সূৰ্য কাল ।
 কুবেৰ বৰুণ বায়ু দশ দিগপাল ।
 যত প্ৰজাপতি ময় আদি যতদেৱ ।
 যাহাৰ লীলাক আমি নাজানোহো কেৱ ।
 মহা ঋষি সব যাৰ মায়ায়ে মোহিত ।
 নজানন্তু ঈশ্বৰ কৃষ্ণত নাহি চিত্ত ।
 তাক জানিবেক আবে আন কোন নৰে ।
 একে এক শৰণীয়া ভকতত পৰে ।
 জন্মে জন্মে আছে যাৰ পাপৰ পৰ্বত ।
 হিয়াত থাকন্তু যাৰ নুহিকা বেকত ।

পূৰ্ব জনমত ষিটোজন পুণ্যবন্ত ।
 মাঝাকো তৰিলে পুৰুষ মহন্ত ॥
 সিসেজনে ধৰে কৃষ্ণ চৰণত ছাপি ।
 এহিসে একাৰে চিনি পুণ্যবন্ত পাণী ॥
 ব্ৰহ্মা আদি তুণ পৰ্য্যন্তব অন্তৰ্য্যামী ।
 হেন কৃষ্ণ দেৱতো মোহোৰ নিজ স্বামী ॥
 হেন বা বুলিবা ব্ৰহ্মাদিতো পৰ ।
 জানিলো আছন্ত কৃষ্ণ জগত ঈশ্বৰ ॥
 পাণীকো বাখিলে ষিটো আমাসক মাৰি ॥
 বিপৰীত বেশ সিটো কোন সিদ্ধচাৰি ॥
 তাৰ কথা শুন সাৱধানে দূতগণ ॥
 শুনন্ত ঈশ্বৰ ষিটো দেৱ নাৰায়ণ ॥
 তান পাৰিষদ সব মনোহৰ বেশ ।
 ভকতক বাখি ফুৰা তাহান আদেশ ॥
 কৃষ্ণৰ সদৃশ সবে ৰূপ হুকুমাৰ ।
 মেঘ সন শ্যাম পীতবস্ত্ৰে জাতিস্কাৰ ॥
 সবে চাক চতুৰ্ভূজ কৰ আৰকত ।
 শঙ্খ চক্ৰ গদা পদ্ম সবাবো হাতত ॥
 কেযুৰ কঙ্কনে কৰে কটিত মেখলা ।
 অজানুলম্বিত গলে জলে বনমালা ॥

নপুৰে বঞ্জিত চাক চৰণকমল ।
 কৃষ্ণৰ সদৃশ সবে ভকত বংসল ।
 লক্ষ কোটি দিগজৰ বল আছে গাৰে ।
 কৃষ্ণৰ সমান সবে অচিন্ত্য প্ৰভাৰে ।
 সূৰ্য্যৰ জ্যোতি যেন চাহান নাজায় ।
 ব্ৰহ্মা আদি দেৱগণে পুজে যাৰ পাৰ ।
 আনো য়েবে কৰে ভকতক অপকাৰ ।
 গদায়ে কোবায়্য তাক কৰে বৃন্দামাৰ ।
 হেন বা বুলিবি য়েবে হোৱে বিষ্ণু দূত ।
 কিসক কৰিলে হেন মহা অশুভত ।
 পাতকীক ৰাখিয়া অমাসাক মাৰে প্ৰাণে ।
 তাহাৰ সিদ্ধান্ত শুন দূত সাৱধানে ।
 যিটো ধৰ্ম্ম কৃষ্ণে কহিলন্ত নিজমুখে ।
 যাক জানি নৰে তৰে সংসাৰৰ দুখে ।
 ভৃগু আদি কৰি ঋষি জগতে প্ৰখ্যাত ।
 মহা সিদ্ধ সবো যাক নজানে সাক্ষাত ।
 দশ দিগপাল আনো স্ৰবাস্ত্ৰৰ নৰে ।
 নজানন্ত বিদ্যাধৰী কিন্নৰ চাৰণে ।
 পৰম ৰহস্য নাম নজানে জগতে ।
 শ্বনুশ্চে জানিবে আবে আক কেনমতে ।

পৰম গোপ্যগি নাম ইমে ধৰ্ম নিজ ।
 অনিচ্ছায়ে উচৰিলে অজামিল দ্বিজ ।
 ভৈল তথাপিতো সিটো পাপত যুকুত ।
 বাখিলা তাতেসে তাক চাৰি বিষ্ণু দূত ।
 সমস্তে দেৱৰ ৰাজা জানিবা শ্ৰীহৰি ।
 তানে নাম ৰাজা যত ধৰ্মৰ উপৰি ।
 সমস্তে পাপৰ উচৰিলে হয় ক্ষয় ।
 নকৰিবি দূতগণ ইহাক সংশয় ॥
 শুনা সভাসদ পদ মহা ভাগৱত ।
 স্বৰ্গ মৰ্ত্য পাতালত নাছিল পূৰ্বত ।
 বৈকুণ্ঠৰ শাস্ত্ৰ আক নতু জানে কেৰে ।
 উদ্ধৱ আদিয়ে জানিলন্ত ব্ৰহ্মাদেৱে ।
 কিনো মহাভাগ্য দেৱলোকৰ কলিত ।
 নামে সমে কৃষ্ণদেৱ ভৈলন্ত উদিত ।
 ইহেন কালত যিটো নভৈল নিস্তাৰ ।
 কোটি জনমতো নাহি তাহাৰ উদ্ধাৰ ।
 হেন জানি সত্বৰে ছয়োক সাৱধান ।
 অধিৰ জীৱন যাই কেতিক্ষণে প্ৰাণ ।
 ভাৰতত নৰ তনু নপাইবা সেহুৰে ।
 ৰাম নাম ধাৰুৱক ধৰা নিৰন্তৰে ।

ভকতক কৃপায়ে কলিত মহা হৰি ।
 যশ বিস্তাৰিলা দৈৱকীত অৱতৰি ॥
 কৃষ্ণৰ বাক্যত আবে কৰিও প্ৰত্যয় ।
 অৰিবাৰু হলে আক কৰিও নিশ্চয় ॥
 মৰণ সমল নাই বিনে হৰি নাম ।
 জ্ঞানি নিবন্তবে নবে বোলা নাম নাম ॥

তুলসি ।

নিগদতি শুক, শুনা সৱধানে,
 পৰীক্ষিত নৃপবৰ ।
 সম্বোধি দূতক, তুলাই যমৰাজা,
 মহিমা কহো নামৰ ॥
 পৰম দুৰ্লভ, মাধৱৰ নাম,
 সংসাৰ সাগৰ নাৱ ।
 তিনিও লোকত, নাহি হেন যম,
 নামৰ যেন প্ৰভাৱ ॥
 হেনবা বুলিবি, নামৰ মহিমা,
 যদি যানস্তাৰো নাই ।
 আছে ইটো ধৰ্ম্ম, কিমতে জানিব,
 শুনা তাৰো অভিপ্ৰায় ॥

ଦେବର ନିମିତ୍ତେ, ନାମକ ପୁରୁବତ,
 ଖୁଖୁ କବିୟା ଖିଲା ।

ପଦ୍ମ କଳପତ, ବ୍ରହ୍ମା ଆବାଧନ୍ତ,
 ନାବାୟଣେ ତାତ କିଲା ॥

କିଛି କିଛି କବି, ପ୍ରବର୍ତ୍ତିଲ ନାମ,
 କେନ ମହା ଧର୍ମ୍ମ ଦେଖା

ନାମର ମହିମା, ଜାଣେ ସତ ଲୋକ,
 ଶୁନା ଦେବ ତାବ ଲେଖା ॥

ବ୍ରହ୍ମା ମହେଶ୍ୱର, ପ୍ରହ୍ଲାଦ ନାବଦ,
 କପିଳ କୁମ୍ଭାର ଗୁନି ।

ଭୀଷ୍ମ ସ୍ୱାୟମ୍ଭୁବ . ବ୍ୟାସ ସ୍ତୁତ ଶୁକ,
 ଜନକୋ ଜାନା ଆପୁନି ।

ଦୈତ୍ୟ ଶୁତ ବଳି, ସହି ବସ ବାଜା,
 ମୋର କିନୋ ଭାଗ୍ୟୋଦୟ ।

ଏହି ବାବ ଜନ, ଜାନା ଇଟୋ ଧର୍ମ୍ମ,
 ଜାନିବା ଇଟୋ ନିଶ୍ଚୟ ।

କୋଟି ତପ ଶୀର୍ଷ, ଘଟତୋ କବିୟା,
 ନାମେସେ ପବିତ୍ରେ କରେ ।

ସତେକ ଶୁନ୍ୟ, ତଥାପି ନାମନ୍ତ,
 ବିଶ୍ୱାସ କେହୋ ନକରେ ।

ভাগবত সাস্ত্রতে আছে ঠাই ঠাই ।
 সেইসে পবিত্র নাম স্মৰে সদায় ॥
 হোবে শুদ্ধ যবে একে নাম লৈলে মাত্র ।
 পূৰ্বত বিহিলে কিয় প্রায়ছিত সাস্ত্র ॥
 বৃথায়ে বিহিলে তপ জপ তীর্থ চয় ।
 ছেদিয়োক প্রভু ইটো আমাৰ সংশয় ॥
 শুনি যম বাজা দিলা দ্রুতক উত্তৰ ।
 একো সুবুজস তোৰা পৰম পাপৰ ॥
 নামৰ মহিমা শুনি নশহিলা গাৱ ।
 হৰিত অধিক আছে নামৰ প্ৰভাৱ ॥
 নামৰ দ্ৰোহিক হৰি নকবন্ত বক্ষা ।
 বাখে হৰি দ্ৰোহিকো নামৰ হেন কক্ষা ॥
 আছিলন্ত মহিমা নাম এৰি আত খেদ ।
 শুন তোৰা সংশয়ৰ দিয়ো পৰিচ্ছেদ ॥
 ৰাম কৃষ্ণ নাম যিবা লবে একবাৰ ।
 কোটি জনমৰ পাপ ভস্ম হোৱেতাৰ ॥
 আপুনি আগতে পাইলি সম্প্ৰতি প্ৰমান ।
 দ্বিজ অজামিল ছিল পাতকী প্ৰধান ॥
 নাৰায়ণ আই বুলি ডাকিলে পুত্ৰক ।
 অসত্য অশুদ্ধ চিত্ত নাজানে কৃষ্ণক ॥

লাজ কাজ মৰ্য্যদাক এৰিলে যেন নট ।
 গিলে ছাগলিত দ্বিজ হেনসে লম্পট ।
 কহিলো বেদৰ তত্ত্ব জানি নিশ্চয় ।
 নামৰ আভাৰে মাত্ৰ হোৱে পাপক্ষয় ।
 এতেকে তৰিল পাপ বন্ধনত হস্তে ।
 পাইলে মুকুতি নাম স্মৰি মৰন্তে ।
 এতেকে নছাৰে কৃষ্ণ চৰণত মতি ।
 ইহাৰ প্ৰমান জানস প্ৰেম ভকতি ।
 বুলিবি নামেমে সাধে যেবে সৰে অৰ্থ ।
 শ্ৰুতি মাত্ৰ মানে তেবে সৰে তৈল ব্যৰ্থ ।
 হৰিৰ নামেমে পাৰে পাতক খণ্ডিত ।
 কিয় ঋষি সৰে বিহে আন প্ৰায়ছিত ।
 ইহাৰ উত্তৰ শুন যেন দূত গণ ।
 বাৰ্ত্তা জানি আত পৰে যত মহাজন ।
 পৰম বহুশ হৰি নামক নাজানে ।
 বিহে আন প্ৰায়শ্চিত্ত কৰ্ম্মেমে বাখানে ।
 যেন মৃত্যু সঞ্জিবণী ঔষধতে সাৰ ।
 সবাকো জীৱায়ে হেন প্ৰভাৱ তাহাৰ ।
 মন্দ মতি বৈদ্য সৰে তাহাক নজানি ।
 আনসে ঔষধ দেই কগীয়াক আনি ।

মায়ায়ে মুহিলে নুবুজিলে বেদ বাণী ।
 কৰ্ম কৰি অক্ষয় স্বৰ্গক মনে মানি ।
 কৰ্ম কাণ্ড বেদতেসে মতিভৈল জড় ।
 যপ জজ্ঞ ব্রত কেসে বোলে কৰ্ম বৰ ॥
 বেদ সান্ত্র নজানি কিছুব নাহি মাত্ৰ ।
 এৰিলেক কৰ্ম বাম বুলি মৰে মাত্ৰ ॥
 ভকতিকে কৰি ফুৰে অনেক ধিকাৰ ।
 কাম্বো নুগুছে মহা মোহ অহঙ্কাৰ ॥
 তাহাৰ নিদান কহো শুন দুতগণ ।
 কৰ্ম মলে চূৰ্ণ কৰে অজ্ঞানীৰ মন ।
 কৃষ্ণ হেন ঈশ্বৰক কিঞ্চিতো নাজানে ।
 মন্ত্ৰ তন্ত্ৰ কৰ্মকেসে মহন্ত বাখানে ॥
 পৰম কঠিন মন্ত্ৰ দুস্কৰ কৰ্মত ।
 সদায়ে তাহাৰ শ্ৰদ্ধা নুগুছে মনত ॥
 কোমল অক্ষৰ শ্ৰেষ্ঠ বাম বৃষ্ণ নাম ।
 অল্প বুলি এৰি বোলে আঁত কোন কাম ॥
 কৰ্ণে নুশুনয় আৰ কথাক কহন্তে ।
 নাম উপদেশ নেদে এতেকে মহন্তে ॥
 এহি জানি হৰি নাম পৰম মঙ্গল ।
 যাক উচৰিলে পাৰে মহা মোক্ষ ফল ॥

পাপ প্রায়চিত ইটো কোন মোক্ষ কাম ।
 এহি জানি জ্ঞানস্তায়ো নকহিলে নাম ।
 আৰ এক অভিপ্রায় কহো শুন দূত ।
 পৰম বহুশ্য নাম ধৰ্ম্ম অদ ভূত ।
 ইহাৰ মহিমা মাত্ৰ জানে যিতো প্ৰাণী ।
 এতেকে মুকুতি পাৰে কৈলো সত্য বাণী ।
 য়েবে জানে জগতে নামৰ তত্ত্ব ভেদ ।
 পাই সবে মোক্ষ পদ সংসাৰ উচ্ছেদ ।
 এহি বুলি নাম ধৰ্ম্ম নকৰি বিদিত ।
 জানিয়া আনেসে বিহিলেক প্ৰায়চিত ।
 আৰ কিছু কথা আত বুলি বাক পাৰি ।
 জানিল নামক যিটো বেদক বিচাৰি ।
 নকহিল তথাপি নামৰ তত্ত্ব মৰ্ম্ম ।
 উশ্চাৰিল ইটো প্ৰায়চিত ধৰ্ম্ম কৰ্ম্ম ।
 যেন মহা ব্ৰহ্ম জ্ঞান বাখস দুৰ্ঘৰ ।
 তেনয় দুক্ষৰ কাম কৰ্ম্ম মনুষ্যৰ ।
 নামে আন বচন মুখত সব হৰি ।
 ওঠক কৰালে য়েবে বোলা বাম হৰি ।
 নাহিকে মুখত নাম লুহিকে বিশ্বাস ।
 কৰ্ম্মীক দেখিবে বৃথায়ে প্ৰয়াস ।

নাম ধৰ্ম্ম এৰি হইবে পাষণ্ড পৰাই ।
 নথপিলে প্ৰায়ছিত এহি অভিপ্ৰায় ॥
 বাখিলন্ত কৰ্ম্ম কাণ্ড অজ্ঞানৌৰ পদে ।
 কৰ্ম্মীক নেৰয় ঘোৰ সংসাৰ আপদে ॥
 জন্মে জন্মে কৰি আছে পাপৰ পৰ্ব্বিত ।
 আজোৰন্তে নাম নামে তাহাৰে মুখত ।
 নলৱে সন্তৰ সঙ্গ স্বীকাৰ নেৰন্ত ।
 জানিবা সেহিসে নিজ পৰম পাষণ্ড ।
 জন্ম জন্মে আৰাধিলে যিতো মহাহৰি ।
 তাহাৰ জিহ্বাত নাম আসে সব সৰি ॥
 তাৰ কৃষ্ণ কথাত উপজে আসি বস ।
 সি সি গুণৱন্তে গাৱে হৰি গুণ যশ ॥
 সেহি জন আন একো পুণ্যক নেদেখে ।
 হৰি ভকতক পাইলে প্ৰাণ সম দেখে ॥
 উপজে কৃষ্ণত প্ৰেম মনে ধৰে ৰূপ ।
 জীৱন্তে কৃষ্ণক পাইলে কহিলো স্বৰূপ ॥
 হেন বিমৰিযি যিটো মহা বুদ্ধিমন্ত ।
 অত্ৰ্যন্ত কৰ্ত্তত ভজে গুৰু ভগৱন্ত ॥
 শ্ৰবণ কীৰ্ত্তন নাম নছাৰে মুখত ।
 মোৰ দণ্ড যোগ্য নুহি সিটো গুণীনৰ ॥

নকৰিব পাপ সিটো চিতনী আহ্লাদে ।
 যদি বা তাহাৰ সিজ্ঞে পাতেক প্ৰমাদে ॥
 হৰি নাম কীৰ্তনে তেখনে ছইবে নাশ ।
 পাপী হেন বুলি তাৰ নছাপিবি পাশ ॥
 শুন দূতগণ কহো হেনসে বচন ।
 কৃষ্ণত একান্তে ষিটো পশিল শৰণে ॥
 ঐৰ পৰা মহা মান্য কৰো নিতে নিত ।
 দেৱে সিদ্ধে তাহানেসে গাই গুণ গীত ॥
 তাম্ভাৰ নাছাপিবি সমীপ কিস্কৰ ।
 লগে ফুৰে কোঁমুদকী গদা গোবিন্দৰ ॥
 পাই হাড় মুণ্ড গুৰি কৰিবে কোৱাই ।
 কহিলো স্বৰূপে তেবে মোত দোষ নাই ॥
 কালে কিছু অপকাৰ নপাবে আমাৰ ।
 সিটো ভকতত নাই মোৰ অধিকাৰ ॥
 হেন জানি তাহাক দুৰতে পৰি হৰি ।
 আপোনাৰ প্ৰাণ ৰাখি ফুৰিবি অন্তৰি ॥
 ষিটো জনে ফুৰে ৰাম নামক উচ্চৰি ।
 পাছে পাছে যান্ত কৃষ্ণ কৰে গদাধৰি ॥
 যেন ৰেনুসে বাছুৰ পাছ লাগে ।
 ৰক্ষা কৰি ভক্তক ফুৰন্ত অনুৰাগে ॥

বিষ্ণুৰ পৰম প্ৰিয় ভকত বান্ধৱ ।
 ভকত জনৰ মহা হৃদ্দ মাধৱ ।
 তাহৰ কাষক গৈলে হুইবি লগু ভগু ।
 চক্ৰে কাটি তেখনে কৰিবে খণ্ড খণ্ড ॥
 জানিয়া ফুৰিবি ছুত আপোনাক মানি ।
 যথাত নুশুন কৰ্ণে হৰি নাম ধনি ॥
 শ্ৰৱন কীৰ্ত্তন যৈত নাহিকে প্ৰচাৰ ।
 সেহিসে স্থানত ছুত কৰিবি নিবাস ॥
 কহিলোহো হিত আৰ এৰিবি সংশয় ।
 আপোনাক ৰাখিয়া কুৰিবি ছুত চয় ॥
 কদাচিতো বৈষ্ণৱৰ নচাপিবি পাছ ।
 মোৰ বাক্য নকৰিলে হুইবি সৰ্বনাশ ॥
 মই তোমাক ছুনাই ছুনাই দেয়ো হাক ।
 আপুনি বৰ্ত্তিবি তেবে ৰাখিবি আমাক ॥
 বৈষ্ণৱৰ থাইক লাগি নকৰিবি গতি ।
 এহি বুলি ছুতক শিখাইল প্ৰতি প্ৰতি ॥
 শুনা সভাসদ পদ মহা ভাগৱত ।
 অনুমাত্ৰো সাৰ নাই ইটো সংশাৰত ॥
 মায়াময় বিবয়ত মৰিলাহা মজি ।
 মিছাতে গৰালা কাল কৃষ্ণক নভজি ॥

হৰি ভকতিক লাগি কৰিও প্ৰবন্ধু ।
 কৃষ্ণক নুপুজে যিটো কিনো লোক অন্ধ ।
 যাৰ নাম লৈলে মাত্ৰে সংসাৰক তৰি ।
 হিয়াত আছন্ত হেন কৃপাময় হৰি ।
 যাবে নতু মিলে আমি দোৰ্যোৰ মৰণ ।
 সত্বৰে কৃষ্ণৰ পাৰে পশিৰো শৰণ ।
 কৃষ্ণৰ চৰিত্ৰে শুনিওক অদিশ্ৰাম ।
 সুখে দুখে মুখে নচাৰিবা হৰি নাম ।
 কৰিলন্ত পাঞ্চসত্য কেশৱে পূৰ্বত ।
 মহা নিষ্ঠ কৰি ধনঞ্জয়ৰ আগত ।
 নাম বিনে অৰ্জুন তাৰন্ত নাহি আন ।
 নিবন্তৰে বেদৰ এহিসে অবিধান ।
 হেন জানি কৃষ্ণৰ চৰণ চিন্তা চিতে ।
 কৃষ্ণ কথা অমৃতক পিয়া প্ৰতি নিতে ।
 দোৰ্যোৰ যাতনা তৰিবাৰ কৰা কাম ।
 নিবন্তৰে নৰে ডাকি বোলা বাম বাম ।

প্রেম উপজিল, লোতক ঝৰিল,
নেৰিল কৃষ্ণ চৰণ ।

ছবি ।

বৈষ্ণৱৰ মহিমাৰ, যমৰ মুখত শূনি,
হিয়াত পশিল মহাভয় ।

সেহি দিনা ধৰি পাছে, ভকতক দেখিলেয়ো,
তৰতৰি কাষ্পে দূতচয় ।

ডৰে কাষ্পে চক্ষু ছেপি, কতো যায় পাছ গুছি,
চাহিবে নোৱাৰে মাথা তুলি ।

প্ৰভাৱ দেখিয়া বোলে, বৈষ্ণৱৰ কিনো তেজ,
জানো মাৰে আমাক সমূলি ।

কীৰ্ত্তনৰ ধ্বনি যথা, যৈত শূনে হৰিকথা,
তাক ডৰে অন্তৰি পলাই ।

নামৰ শুনন্তে বোল, হৰে দুখৰ মাতবোল,
লৱৰয় পাছক নচায় ।

নাই শ্ৰুতি যেন মৰা, চক্ৰে কাটিলেক পৰা,
ষোনো আজি মোৰ মনে বুৰে ।

জিহ্বা আন কথা কয়ে, তাকো বোলে নামলৰে,
দূতৰ ডৰত ধাতু উৰে ।

কৰে আন কনা কানি, যদি শুনে বন বানি,
খমকি শুনয়ে কান পাতি ।

অন্যে অন্যে বোলে শুন, যোনো গায়ে হৰি গুণ,
পলাইবাক লাগি বান্ধে গতি ॥

মহা ত্ৰাশ ছয়া আতি, সপোনতো চেঞ্চাই আতি,
পলা পলা চক্ৰে খেদি পাইলে ।

এহি গতে দূত গণে, অস্থখ অসান্তি মনে,
পলাই বৈষ্ণৱক লাগ নেদি ।

কহিলো নৃপতি গম্ভ, কৃষ্ণৰ কীৰ্তন ধৰ্ম্ম,
জগত গঙ্গল ইমে নিজ ।

মহা মহা পাপবাশি, এহিমে বিনাশে আসি,
উভাবে পাপৰ যত বিজ ।

কৃষ্ণ গুণ নাম স্মৰি, শ্ৰৱন কীৰ্তন কৰি,
যেন মতে শুদ্ধ হুই নৰে ।

কোটি তীৰ্থ ব্ৰত তপে, কোটি যাগ যোগ জনে,
সেহি গতে পৰিত্ৰাণ কৰে ॥

কৃষ্ণ পদ পঙ্কজৰ, মধু পীয়ে যিতো নৰ,
তাৰ মন নপৰে কৰ্ম্মত ।

কৃষ্ণতেমে কৰে ৰতি, মিলে মহা বীৰকতি,
ঘোৰ দুখময় বিষয়ত ।

ভকতিক অনাদৰি, যিতো প্ৰায়ছিত কৰে,
তাৰ কৰ্ম সকল বিফল ।

যেন ধুয়াই আনে হাতী, ছুনাই লৰে ধূলি নাটি,
শৰীৰত বান্ধে অতি মল ।

পূৰ্বত অগস্তি ঋষি, মলয়া পৰ্বতে বসি,
আছন্ত হৰিক কৰি ধ্যান ।

কহিলাহা মোত, ইটো ইতিহাস কথা,
নাম বিনে ধৰ্ম নাহি আন ।

শুনিলাহা পৰীক্ষিত, নাম ধৰ্ম বিপৰিত,
কহিলো তোমাত দয়া তৰে ।

ইহাত বিশ্বাস কৰি, যিতো ফুবে নাম ধৰি,
সিটো স্থখে সংসাৰক তৰে ॥

শুনিয়োক নভান্দ, মহা ভাগৱত পদ,
তিনিয়ো লোকত ইসে মাৰ ।

কৰিও নিশ্চয় আত, এৰায়ো বমৰ হাত,
নাম বিনে নাহিহৈ মিস্তাৰ ।

বুজিবা মাস্তৰ মজা, কৃষ্ণেদে দেৱৰ ৰাজা,
হৰি নাম ধৰ্মৰো ইশ্বৰ ।

তপ যপ তীৰ্থ স্নান, যাগ যোগ মহা জ্ঞান,
জানা পৰে নাশৰ কিঙ্কৰ ।

নাই আন অন্য কথা, বিবচিলো কৃষ্ণ কথা,
আক শুনি ছ্যোক সন্তোষ ।

নিন্দা নকৰিবা মোক, কৃষ্ণে সবে খণ্ডস্তোক,
আছে বড়া টুটা যত দোষ ।

হৰি হৰি নাম স্মৰে, সমস্তে বিপদ হৰে,
মহন্তৰ হেনসে সন্মত ।

নাম বিনে নাহি আন, অজামিল উপাখ্যান,
এহিমতে ভৈল সমাপত ।

হেন কৃষ্ণ কৰো সের, হে কৃপা কৰাদেৱ,
তোমাতেসে থাকে যেন মতি ।

চৰণে বিক্ৰয় গৈলো, তোমাৰেসে ভৃত্য ভৈলো,
জন্মে জন্মে তুমি মোৰ গতি ।

মই মহা মন্দমতি, তোমাত নকৰো বতি,
ইটো আয়ু নিলো আলে জালে ।

ছয়ো প্রভু উপনাম, তোমাৰ চৰণে নাম,
নছাৰোক মোক অন্তকালে ।

কৃষ্ণেসে স্নহদ নিজ, নামেসে মুখ্যৰ বিজ,
ভৈল তুম্বুৎ প্রসাদে সিদিত ।

তুমিসে পৰম গুৰু, ভক্তৰ কল্পতক,
জানে য়েবে যাৰ য়েনে চিৰ্ত্ত ।

কৰো প্রভু কৃতাজনী, ধৰা মোক ভৃত্য বুলি,
হেন কৰো সহস্ৰ প্ৰণাম ।

কৃষ্ণৰ ভৃত্যৰো ভৃত্য, শঙ্কৰে বচিলা গীত,
নিবন্তৰে ডাকি বোলা বাম বাম ।